

Хто правду чинить - іде до світла

Іван 3, 21

МІЄТА

ЧАСОПІС ЛЬВІВСЬКОЇ АРХІЄПАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО КАТОЛІЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

• СІЧЕНЬ • 2011 РОКУ БОЖОГО • ЧИСЛО • 1/70 •

Христос рождається!

БЕРЕЖИ НАС, БОЖЕ!

Боже! Збережи нас від страшного зла,
Щоб у жодну хату не ввійшла журба,
Щоб страшні хвороби тіло не точили,
Щоб життям спокійним до смерті прожили.

Щоби хліб щоденно мали на столі,
Піт рясний від втоми не бує на чолі.
Щоб з любов'ю в серці ми укупі жили
І Тебе всім серцем безмежно любили.

Щоб закрились тюрми, пропало насилля –
Приносило радість нам пахуче зілля.
Щоб родились діти у щасливій хаті
І хай будуть завжди на долю багаті.

Боже! Ти – єдиний! Ти – наша надія!
З Тобою зустрінись для кожного – мрія.
Ця мрія сьогодні в серцях оживає:
Радість превелика – Христос ся Рождає!

Ольга ДУНЕЦЬ-РОЗАЛЮК

2–3 стор.

Різдвяне послання Архiepіскопа Львівського

Новини церковного життя

4–5 стор.

Найбільш переслідуваними за віру є християни

Сомалійські ісламісти спалили християнську бібліотеку

6–7 стор.

УВАГА: СЕКТА!
«Я зрозуміла, що їм не потрібно людей, які думають; вони прагнуть оволодіти людиною», – каже учасниця одних «реколекцій»

8–9 стор.

Клуб знайомств. Щоб серця єдналися в любові

Офіційні особи ФРН відмовляються вважати іслам частиною Німеччини

10–12 стор.

о. Богдан Смуk: «Тайна обоюдної дівственності»

Грузинський Патріарх проти навчання дітей за кордоном

Шотландська церква відмовилася вважати Бога мужчиною

Славимо Його!

ԾՅՇԱՅՒԴԱ ԴՕՇԱՅՕԱԴԻՄ ԱՇՇԱՅՒԴՆԻՍՏԱԴ ԷՐԱՄԻ ԵՕԱ ԱՄ ԱՅՕՐԵՕ ՕՇՕԱԴՆՍԵՆ, ԱՕԱԵՐ- ԷԱՕՐԵՇՕՍՒԵՆ, ՕՕՕԵՇԵ

Дорогі у Христі!

Сьогодні – у неділю Святих отців – Євангеліє розповіло нам про родовід Ісуса Христа від Авраама аж до народження нашого Спасителя. Слухаючи цей докладний перелік поколінь, можна збагнути, що прихід Христа до людей був заздалегідь підготовлений, тобто Його поява на землі відбувалася за точним планом Небесного Отця. Навіть більше, не тільки народження, а й усе життя Ісуса Христа вже століття наперед було передбачене пророками. Приклад цього знову ж знаходимо у святому Євангелії: коли три мудреці зі Сходу зупинилися в Ірода, щоб дізнатися, де народився новий Цар, він покликав книжників, які без тіні сумніву сказали, що Месія має прийти на світ у Вифлеємі Юдейським, «бо так написано пророком» (Мт. 2, 5).

Дорогі у Христі! Звертаю на це Вашу увагу, бо, замислюючись над подіями щоденного життя, ми схильні думати, що вони стаються випадково. Ми часто вважаємо, що все могло б бути інакше. Інколи у нас створюється враження, що все довкола відбувається безконтрольно, що Господь Бог забув про світ. Однак наша віра, побудована на Божому об'явленні, дає нам протилежну відповідь: все, що відбувається в нашому особистому і суспільному житті, окрім гріха, відповідає Божому плану. Доказ цього знаходимо саме в життєписі Ісуса Христа, від обітниць Месії нашим прародичам у раю аж до Його славного воскресіння.

Відтак виникає наступне запитання: чому Господь Бог допускає обставини, які є для нас неприємними чи навіть завдають нам великих страждань? Цього разу нам відповідає сам Ісус Христос в Євангелії від Луки, коли говорить про дальший розвиток історії та різні трагічні події, які мають статися в майбутньому. Його слова звучать так: «Це дасть вам нагоду свідчити» (Лк. 21, 13). Якби не було голодних – нікого було б годувати, якби не було спраглих – нікого було б поїти, якби не було чужинців – нікого було б прийняти, якби не було хворих чи ув'язнених – нікого було б відвідати. Якби не було Різдва – не було б Великої п'ятниці та Воскресіння. Отже, все те, що відбувається довкола нас, навіть найбільш трагічне, – це Божий план для нас, який дає нам нагоду свідчити Христові, шукаючи правди, справедливості й добра.

Здавалося б, що ці думки не мають нічого спільного із радісним різдвяним часом, коли люди збираються за спільним столом, обмінюються дарунками, колядують, відвідують одне одного... Насправді суть великого празника Різдва Христового не в цих зовнішніх і швидкоплинних речах, – суть цього празника в тому, що Єдинородний Божий Син прийшов поміж нас, аби здійснити вповні план Небесного Отця для нашого спасіння. Тому моїм найбільшим побажанням для всіх нас є те, щоб ця правда, що з нами Бог, посідала головне місце у наших різдвяних святкуваннях, щоб ми зберігали її у наших умах і серцях протягом цілого року і щоб вона робила наше життя зрозумілим, надавала кожній миті нашого земного існування спасенної вартості.

Дорогі у Христі! Наприкінці цього послання хотів би висловити до вас одне прохання, яке певною мірою пов'язане із різдвяними святкуваннями, оскільки стосується землі, на котрій народився наш Спаситель. Сьогодні на Святій Землі, зокрема у Вифлеємі, християни, які вже становлять меншість, перебувають у невідрадному становищі. Ці люди очікують нашої підтримки. Вірні нашої Церкви в Україні ще добре пам'ятають, що таке утиски і переслідування, бо потерпали від них ще кілька десятиліть тому. Разом із тим вони розуміють, яке значення має молитовна підтримка, що про неї вони просили своїх співбратів і сестер, котрі на той час проживали за кордоном. Звичайно, доля християн у Святій Землі відрізняється від тої, яку ми мали в минулих роках, однак вона все таки дуже тяжка і ми повинні їм допомагати. Поручаймо Милостивому Господові жителів тої землі, на якій воплотився Його Єдинородний Син, і християн – Його вірних послідовників. Нехай це буде для них наш різдвяний дар.

Найщиріші Вам побажання, благодатного і радісного Різдва Христового!

Благословення Господнє на вас!

Христос рождається!

† Любомир

РІЗДВЯНЕ ПОСЛАННЯ АРХІЄПІСКОПА ЛЬВІВСЬКОГО

**Всесвітлішим та Всечеснішим,
Високопреподобним і Преподобним отцям, ченцям та черницям,
Достойним братам та сестрам Львівської Архиепархії УГКЦ**

Мир у Господі та Боже благословення!

Для нас, християн, історія, пов'язана з народженням Ісуса Христа, нашого Спасителя, є надзвичайно важлива. Більш як 2000 років вірні правдивому Богові торжественно святкують народження Божого Сина, Його прихід у світ не так як кожної іншої особи. Його зачаття у лоні Матері та народження є відмінним від усіх інших немовлят і відбулося для нашого спасіння (пор. Лк. 1, 35).

Святий євангеліст Матей описує, що мудреці зі Сходу бачили дивну зорю, по котрій і дізналися про різдво Царя. Царя Незвичайного! І вони пішли за тією зорею.

Відомо, що ця світло-зоря виконувала волю Небесного Отця, адже не з'явилася сама собою і не провадила мудреців лише тому, що їй так захотілося. Цей дивний знак було дано як вістку про народження Божого Сина.

Звичайно, Господь Бог міг би так окреслити траєкторію руху цієї зорі, що вона оминула би прихід мудреців до Ірода; могла би обійти Єрусалим і привести їх просто до Вифлеєму, де перебував народжений Месія. Та Предвічний Отець чомусь захотів сповістити в певний спосіб про це і царя Ірода, як суспільно відповідального у цій околиці. Таким чином Господь Бог виявив свою добру настанову до жорстокого царя. Він навіть промовив до Ірода через «всіх первосвященників та книжників народних», які сповістили йому про місце народження нового Царя.

Однак ця благородна новина лише неприємно вразила Ірода, викликала тривогу не тільки у нього, але й у цілому Єрусалимі. Ірод був вкрай невдоволений появою нового Царя, хоч Ісус, Син Божий, зовсім не виступав претендентом на його місце. Бо Христос – це князь Миру, благородний та смиренний, що навіть «тліючої стеблини не загасить та надламаной соломини не доламає». Христос – інший Цар, Його Царство – «не зі цього світу»; в Ньому немає війська, Він не посідає зброї; народжений Господь не є наставлений до когось ворожо, бо його «славу випереджує покора». Він – Любов, а «Любов – довготерплива, любов – лагідна, вона не заздрить, любов не чваниться, ... не бешкетує, не шукає свого... не задумує зла» (1 Кр. 13,4-5).

Ірод стривожився, хоч немовля Ісус було наставлене до нього мирно, не заміряло займати царської влади; ба більше – дуже швидко втікало до далекого Єгипту від цього жорстокого царя. Ірод не задумався над тим, що поки дитина підросте до віку царювання, він сам уже може померти, його вже може не бути. Він жив ідеєю царювання до самої смерті. Зрештою, так мислять багато інших володарів, коли посаджуть певну владу. Так думають і багато представників влади у нашій Україні. Але не треба забувати, що ми – смертні люди і можемо раптово зникнути з лиця землі – отак, як це сталося із Президентом Польщі Лехом Качинським, котрий був досить толерантною людиною, але несподівано загинув з багатьма вищими урядовцями в катастрофі, що сталася з президентським літаком біля Смоленська (квітень 2010 року).

Ірод зібрав певну групу людей, котрі потвердили про прихід Царя у Вифлеємі. В його голові визрів план, і він підступно попросив мудреців, аби ті, поклонившись новонародженому Цареві, сповістили і його, бо він, мовляв, теж «бажає з поклоном прийти до Нього». Але Іродом керувала тривога за свій трон, думка, що його може перейняти хтось інший. Він запалав ненавистю до незнамого ще Народженого. І коли після поклоніння дивному смиренному Цареві зоря показала мудрецам іншу дорогу, оминаючи цього разу Ірода, той у своїй люті послав воїнів, аби ті повбивали не тільки у Вифлеємі, але і в його околицях усіх хлопчиків-немовлят віком до двох років. Ось образ володаря, котрий не терпить інших, коли ті видаються йому

претендентами на займану ним посаду.

Мудреці зустріли новонароджене Дитя уже не в яскіні, а в хаті, адже вже минув певний період часу. Зложили свої дари як свідчення великої пошани, поваги та любові до новонародженого і незнамого їм іще Царя й попрямували далі. Не знаємо докладно про подальшу долю згаданих мудреців зі Сходу, але здогадуємося про їхню доброту та побожність. Вони здолали велику дорогу, пройшли багато кілометрів, відбули, так би мовити, прощу, щоби привітати Божого Сина, Царя Всесвіту. Таке відбулося лише раз у створеному Богом світі, адже і до того, і після того народжувалося багато царів, володарів та президентів, але жодного разу не з'явилася з цього приводу зоря і ніхто не приходив вітати новонароджених в такий спосіб, як це сталося з народженням Ісуса Христа.

Це правда, що Господь покликє людей на певні посади, а інших допускає до великої відповідальності. І не слід забувати, що одні і другі у свій час стануть перед Богом, як усі інші люди, щоби здати звіт зі свого життя та свого урядування. Господь не запитуватиме їх, скільки матеріального добра вони придбали для себе чи для своїх рідних, кому сприяли, перебуваючи на своїх посадах. Натомість Він запитає, скільки добра вчинили ці посадові особи для Його людей, для Божого народу, а ще більше домагатиметься відповідальності за вчинену комусь кривду, насамперед стосовно найменших, незнаних і всіма забутих. Отож, з одного боку, особи, що займають вищі та нижчі уряди, можуть принести багато добра, коли старатимуться про це для народу, а з іншого – можуть стягнути на себе величезну відповідальність та Божий гнів за вчинену людям кривду.

Ірод жив для свого задоволення, ставився з презирством до інших, не любив навіть немовлят. Цей цар був підступний, хоч на вигляд та словами ніби старався шанувати і кланятися Богу. Коли ж не сповнювалася його воля, не було за його задумами, він вбивав та усував усіх.

Достойні сестри і брати! Любімо Бога в образі кожної людини, навіть немовляти чи ще ненародженої дитини. Завжди чинімо добро людям, навіть тим, хто нас ненавидить (пор. Лк. 6, 27). Ніколи не переслідуймо Бога у вигляді будь-кого, навіть не дуже симпатичних нам чи ворожо наставлених щодо нас осіб, а тим більше – немовлят.

Нехай Господь благословить усіх, що добре наставлені до своїх ближніх! Хай Господня радість ввійде у серця знедоланих, в'язнів, військових, наших емігрантів, хворих та забутих, немовлят, молоді, дорослих та осіб у поважному віці! Хай Божа радість та Господній дух освітять та щиро оживить усіх!

Бажаю усім мирного співіснування з Богом, праведної любові до ближніх, відвертості, здоров'я, рівноваги, прихильності, прощення, повноти Святого Духа на многі літа! Хай народжений Ісус, Син Божий, усіх благословить!

Ісусе, Маріє, Йосифе, будьте з нами!

Усім бажаю радісних свят Христового Різдва та щасливого Нового року!

Христос рождається! Славимо Його!

† ІГОР (Возьняк)
Архиепископ Львівський УГКЦ

Дано у Львові
при Архикатедральному Соборі св. Юра
дня 20 грудня 2010 року.

Архієпископ молився у храмі св. Миколая села Цетуля

26 грудня 2010 року Високопреосвященніший Вадика Ігор (Возняк) Архієпископ Львівський УГКЦ, відвідав громаду храму святого Миколая, що

у с. Цетуля, Яворівського району. Духовну опіку над храмом провадить о. Ярослав Федунів, ЧНІ.

В рамках душпастирських відвідин, Архієпископ відслужив Божественну літургію по завершенні якої, уділив усім присутнім благословення.

У духовній науці владика зосередив увагу на слова із послання апостола Павла до Тимотея, основна думка яких є та, що Ісус Христос спас усіх грішників, відкупив увесь людський рід від неволі гріха, від вічного терпіння. «Це нас усіх торкається. Ми повинні постійно дякувати Богові за те, що ми, грішні особи, маємо можливість оправдатися заслугами нашого Спасителя, освятити свою душу й бути навіки щасливі з ним в Небесному Царстві», - сказав владика Ігор.

Під час візиту Архієпископ також відзначив парафіянина храму св. Миколая, Михайла Гнелюха, грамотою за вірність, завзятість та любов з якими

працює для розквіту і розбудови Церкви. «Ваш приклад доброго та ревного християнина навчає інших жити щораз кращим християнським життям. Нехай Всемилосердний Господь щедро одарує Вас, Вашу родину та парафіяльну спільноту в здоров'ї та мирі довгими літами, а своєю благодаттю дає наснагу для здійснення Його волі на нашій українській землі», - йдеться у тексті грамоти.

На завершення богослужіння, о. Ярослав Федунів подякував за візит та запевнив архиєрея у вірності і молитві, яку парафіяльна спільнота заноситиме перед Господом.

Варто пригадати, що дерев'яна церква в с. Цетуля, заснована грамотою Яна Мнішека 1742 року, а будівництво датується 1745 роком. Ще однією цінністю в інтер'єрі храму є іконостас XVIII ст., який зберігся не зважаючи на світові війни та довголітнє закриття церкви.

Молебень до Пресвятої Богородиці у Львівському обласному дитячому психоневрологічному диспансері

У Львівському обласному дитячому психоневрологічному диспансері, що на вул. Драгоманова є каплиця, яка була освячена минулого року в день Святого Миколая Чудотворця. З нагоди свята покровителя каплиці, 20 грудня 2010 року капелан медичного закладу отець Дмитро Гриник, відслужив Молебень до Пресвятої Богородиці, а до молитви долучилися медпрацівники та пацієнти диспансеру. Молебень співали семінаристи Львівської Духовної Семінарії. Їх ангельський спів допоміг дітям відчувти торжественність свята.

Після молитви, діти, які перебувають на лікуванні, отримали подарунки від святого Миколая. Доброчинцями стали парафіяни церкви положення пояса Пресвятої Богородиці (УГКЦ).

Отець Дмитро, ділячись своїми враження від служіння у диспансері, розповів, що завдання його, як душпастиря - є допомогти віднайти віру і надію тим, хто страждає на ту

чи іншу недугу. Окрім душпастирської опіки пацієнтів закладу, отець Дмитро забезпечує і духовні потреби працівників диспансеру. «Ми щотижня збираємось на молитву для того, аби кожен, вийшовши з каплиці, ставав кращим, ближчим до нашого Господа, і таким чином був подібним своїми ділами і вчинками до Святого Миколая, який є покровителем диспансеру», - сказав о. Дмитро.

Головний лікар диспансеру - п. Ореслава Хомик вітаючи всіх зі святом, висловила також почуття радості з приводу того, що каплиця під час молитви є завжди заповнена, що: «Євангелія мають можливість почути і працівники, і батьки хворих, але найважливіше - діти. Заради них і організована капличка». Бажаючи всім добра п. Ореслава наголосила, як важливо у житті залишатися.

о. Дмитро ГРИНИК

Владика Венедикт побував у Глинянах

У неділю Праотців, 26 грудня 2010 року Преосвященніший Вадика Венедикт, єпископ - помічник Львівської Архиепархії УГКЦ, здійснив душпастирські відвідини парафії св. Миколая, що у м. Глиняни, Золочівського району.

Владика Венедикт, роздумуючи над євангельським

уришком притчі про запрошених на бенкет, наголосив, що Господь в пречудовий спосіб постійно запрошує нас усіх до участі у Євхаристії, бенкеті, який є місцем спільного перебування Бога і людини. Сучасна ж людина, через життєві клопоти та нібито зайнятість відкидає це запрошення, позбавляючи себе

спілкування з подателем життя і всього того, що є необхідним для життя.

«Все що маємо це дар Божий, тому ніколи не забуваймо Того, хто стоїть за всіма нашими земними та матеріальними здобутками. Бо з досвіду нашого життя бачимо, що нічого з усього, що нас оточує ми не беремо у потойбічне життя. Лише духовне надбання та наші добрі діла любові та милосердя є нашими вірними супутниками у мандрівці до вічності. Тож дбаймо також і про речі, що не переминають, а збагачують духовно, а саме, щоденну молитву, читання Святого Письма, участь у Святій Літургії» - сказав владика.

Як відомо м. Глиняни є давнім відпустовим місцем. Право на відпусту у Глинянах надав Папа Пій XI коронувавши ікону Розп'яття

Ісуса Христа, яка у надприродний спосіб відновилася у 1936 році. Папа Пій XI на прохання Митрополита Андрея Шептицького, грамотою від 18 травня 1938 року надав церкві право на проведення відпустів на свята Вознесіння Христового, Пресвятої Євхаристії, Різдва Йоана Хрестителя, Успення Пресвятої Богородиці, Воздвиження Чесного Хреста. Згодом Митрополит Андрей Шептицький надав церкві право проведення 12-ти відпустів на рік. З того часу люди звідусіль здійснювали паломництва до Глинян.

Віра ЦЕНГЛЕВИЧ, прес-служба Львівської Архиепархії

2 і 3 сторінки підготовлено за сприяння о. Павла Дроздяка, прес-секретаря Львівської Архиепархії

ПЕРША ЛІТУРГІЯ ДЛЯ ГРЕКО-КАТОЛИКІВ В м. АЛМАТИ (КАЗАХСТАН)

26 грудня в м. Алмати відбулася перша Божественна Літургія, яку відслужив греко-католицький священник. З благословення Апостольського делегата для греко-католиків в Казахстані та Середній Азії митрофорного протоієрея Василя Говери молодий священник Дмитро Оршуляк, який нещодавно прибув на своє служіння до Казахстану, був призначений для обслуговування вірних греко-католиків, що проживають у південній столиці Казахстану.

У БУЧАЦЬКІЙ ЕПАРХІЇ РОЗВ'ЯЗАВСЯ ОСТАННІЙ МІЖКОНФЕСІЙНИЙ КОНФЛІКТ

26 грудня розв'язався останній міжконфесійний конфлікт у Бучацькій епархії УГКЦ між православною і греко-католицькою громадами. У селі Хлопівка цього дня Апостольський адміністратор Бучацької епархії о. Дмитро Григорак, ЧСВВ, у співслужінні з отцем-деканом і священниками з сусідніх парафій посвятили хрест під будівництво нової церкви для греко-католиків.

ОСВЯЧЕННЯ НОВОГО ХРАМУ НА РІВНЕНЩИНІ

26 грудня, в неділю Праотців, греко-католицька громада м. Радивилова, що на Рівненщині, святкувала відкриття нового храму. О 12:00 всі вітали приїзд двох архиєреїв: Василя (Семенюка), Єпарха Тернопільського, та Йосафата (Говери), Єкзарха Луцького. На урочистість прибуло духовенство Луцького єкзархату та численні гості з Тернопільщини, Львівщини, Берестечка та Дубна.

УСТАНОВЧІ ЗБОРИ СПОРТИВНО-ТЕХНІЧНОГО БРАТСТВА СВЯТОГО НЕСТОРА У КОЛОМИЇ

Понад двадцять священників Коломийсько-Чернівецької епархії УГКЦ, які призначені кураторами новоутвореної християнської спільноти у своїх деканатах, зібралися 23 грудня у приміщенні Євангелізаційно-катехитичного центру епархії. Владика Микола (Сімкайло) ознайомив присутніх із положеннями проекту статуту Братства і подав своє бачення цієї спільноти, яка за словами єпископа, має насамперед об'єднувати дітей і молодь під опікою Церкви.

ГРЕКО-КАТОЛИКИ ПРОСЯТЬ ВІДШКОДУВАТИ НАЛЕЖНЕ ЇМ ПІДВ, СПЛАЧЕНЕ ПІД ЧАС БУДІВНИЦТВА ПАТРІАРШОГО СОБОРУ У КИЄВІ

За час будівництва Патріаршого собору Воскресіння Христового Української Греко-Католицької Церкви, що на Лівому березі Дніпра у Києві, держава не повернула біля 5 мільйонів гривень сплаченого податку на додану вартість. Про це Департаменту інформації УГКЦ повідомив керівник будівництва Патріаршого собору Української Греко-Католицької Церкви Владика Йосиф (Мілян), Єпископ-помічник Київської архиепархії УГКЦ. За словами Владика Йосифа, повернення цих коштів істотно наблизило б завершення будівництва храму, яке триває восьмий рік.

ВІШАНУВАННЯ ЧУДОТВОРНОЇ ІКОНИ МАТЕРІ БОЖОЇ КРИСТИНОПІЛЬСЬКОЇ

У церкві Святого Юрія, що при монастирі отців василіан у м. Червоноград, 22 грудня відсвяткували другий празник на честь Чудотворної ікони Пресвятої Богородиці, яка перебуває у цьому храмі. Божественну Літургію відслужив Владика Михайло (Колтун), Єпарх Сокальсько-Жовківський, у співслужінні з ієромонахами, які прибули з різних монастирів, та священників із сусідніх парафій. Опісля відбулося освячення каплиці Різдва Пресвятої Богородиці для духовного життя тих людей, які мешкають далеко від храму.

ВЛАДИКА ІГОР УДІЛИВ ДИЯКОНСЬКІ СВЯЧЕННЯ ТРЬОМ ВИПУСКНИКАМ СЕМІНАРІЇ СВЯТОГО ДУХА

22 грудня Високопреосвященний Владика Ігор (Возняк), Архієпископ Львівський, у день храмового празника відвідав громаду храму Непорочного Зачаття Пресвятої Богородиці (м. Львів, вул. Івана Франка, 56), де і уділив дияконські свячення трьом колишнім семінаристам.

ВІРМЕНО-КАТОЛИКИ НА РІЗДВЯННІЙ МЕСІ

Вперше за останніх 50 років вірменам-католикам було надана можливість прислужувати Папі Римському під час Різдвяної меси у Ватикані. У ніч з 24 на 25 грудня разом з Папою Венедиктом XVI цю месу служили ректор, віце-ректор, диякони та усі семінаристи Папської вірменської колегії у Римі, повідомив ректор римської семінарії протоархимандрит Геворк Норадунгян.

РЕКОРДНА КІЛЬКІСТЬ ПАЛОМНИКІВ НА РІЧЦІ ЙОРДАН

З січня по листопад 2010 р. понад 210 тис. паломників відвідали Бетані – місце хрищення Ісуса Христа на йорданській стороні річки Йордан, повідомило з посиланням на «Jordan Times» агентство KNA.

Газета коментує слова державного чиновника Йорданії Діа аль-Мадані, який відзначив, що 20-відсоткове збільшення кількості паломників пов'язане з розширенням діяльності йорданського відділення туризму, а також зростанням кількості відвідувачів із країн Східної Азії та Південної Америки.

У 2011 р. йорданське відділення туризму має намір організувати паломницькі поїздки і до інших біблійних місць Йорданії. Крім того, 7-денне паломництво до Королівства Йорданія

НА ПІВНОЧІ НІМЕЧЧИНИ ВИЯВИЛИ ПАПСЬКУ БУЛЛУ XIII СТОЛІТТЯ

У Середньовіччі буллою називали металеву печатку, потім – капсулу, в якій містилася печатка, що скріплювала державний акт; також так називали сам акт (імператорський або папський). У наступних століттях буллами почали називати лише дуже важливі укази й урочисті папські послання. Найбільш переслідуваними за віру є християни. Коментуючи рідкісну знахідку в Штральзунді, німецький археолог Йорг Анзор висловив думку, що знайдений перстень-булла видала Папі Інокентію III під час його понтифікату протягом 1198-1216 рр. Можливо, понтифік передав цю буллу якомусь священнослужителю або вона згодом стала чиясь власністю. Перстень-печатка має сліди ударів, на ній видно подряпини, тому відбитки з неї вважалися, очевидно, недійсними, через що й саму печатку довелося «вивести з обігу».

Крім того, під час розкопок поряд з папською буллою були виявлені й інші предмети, серед яких – флорентійська золота монета 1304 року, перстень з острова Рюген та великий півний кухоль з олов'яною кришкою.

В ІТАЛІЇ НЕ ХОЧУТЬ ОДРУЖЕНИХ СВЯЩЕНИКІВ

Єпископат Італії не погоджується, аби на території країни душпастирювали одружені священники Румунської Греко-Католицької Церкви, повідомляє католицька агенція ADISTA. Причиною відмови названо позицію Апостольської Столиці, яка продиктована побоюванням, що присутність одружених священників може «згіршити» вірних.

Голова єпископату Італії кардинал Анджело Баньяско заявив, що «після ретельного розгляду цього питання у світлі даних про кількість етнічних громад із країн Східної Європи та ситуації з духовенством в італійських дієцезіях, єпископи вважають, що зараз немає слухних і розумних підстав для того, аби віділати диспензу». На думку кардинала, важливо запобігти згіршенню, яким для вірних може стати присутність одружених священників; водночас ієрарх додав, що ця причина не може бути важливішою за потребу гарантувати католикам східного обряду опіку священників, які розмовлятимуть їхньою мовою та походитимуть з їхньої країни.

Отже, підсумовує ADISTA, одружені румунські священники залишаться лише у двох італійських дієцезіях – на Сицилії та у Калабрії.

МАВРИТАНСЬКИМ МУСУЛЬМАНКАМ ДОЗВОЛИЛИ ХОДИТИ З ВІДКРИТИМИ ОБЛИЧЧЯМИ І МАКІЯЖЕМ

Один із найбільш впливових ісламських богословів Мавританії шейх Мухаммед ульд Ад-Дадо Шанкіті видав фетву (релігійне розпорядження), що дозволяє жінкам ходити з відкритими обличчями, а також накладати макіяж, повідомляє інтернет-портал EGYnews. У цьому Шанкіті, якого мавританці вважають дуже авторитетним релігійним діячем, керувався тлумаченням одного з аятів (віршів) Корану, де говориться, що доглянуте красиве обличчя і руки свідчать про благочестя і духовну чистоту їх володаря. При цьому вчений богослов, однак, додав, що надмірно займатися самоприкрашенням не варто – у всьому треба знати міру.

Нікаб – мусульманська хустка, що приховує обличчя і фігуру жінки, – останніми роками викликає суперечки не лише в ісламських країнах Близького Сходу, але й у Європі. Причому частенько з критикою нікабу виступають не лише світські, а й релігійні діячі. Прибічники носіння цього предмету жіночого одягу упевнені, що справжні мусульманки не повинні демонструвати стороннім свою красу, і схвалюють таку форму «ізоляції» жінок від зовнішнього світу. Противники ж носіння нікабів, у свою чергу, твердять, що жінки, закриваючи обличчя і фігуру, демонструють неучтвю і сліпе підпорядкування віджилим соціальним заборонам.

Іаіа Дєі нїєєє ітїаіуа нї-анїєє нїаїо ç Дєі нїєітї зї іаїаїо іаїаїао діїїаао

Папа Римський Венедикт XVI у своїх виступах все більше уваги приділяє темі християнофобії. Так, нагадуючи про майбутній Всесвітній день молитви за мир, Папа порівняв сучасне суспільство з «Римською імперією періоду розпаду: голос розуму занадто слабкий, а християнофобія росте завдяки ідеологічній сліпоті і жаданню

наживи», – цитує понтифіка «El Pais». В сучасності Католицька Церква почувує себе в облозі і загнаною в кут. З кожним роком зростають масштаби переслідувань її священників, місіонерів, монахів у багатьох країнах світу. Спирок цих країн постійно поповнюється.

За даними агентства «Fides», у 2009 році у світі було вбито 37 католиків, серед яких – 30 священників, 2 монахині, 2 семінаристи і 3 миряни. Це майже удвічі більше, ніж у 2008 році.

Статистика 2010 року набагато сумніша:

- Нігерія: у березні 500 осіб було вбито і близько 200 поранено під час нападів мусульман на християнські поселення.

- Марокко: вбито сотні християн, на вернутих католицькими і протестантськими місіонерами.

- Ірак: напад на сирійсько-католицьку

церкву в Багдаді закінчився смертю майже 60 осіб, поранено 67 християн.

- Афганістан: одним з найгучніших випадків насильства над християнами стало вбивство 10 членів міжнародної благодійної місії. Їх звинуватили у пропаганді християнства.

І це – лише невелика частина християн, убитих за релігійними мотивами у 2010 році.

Сім із десяти осіб не можуть вільно визнавати свою віру; релігійна свобода обмежується, а найбільш переслідуваними є християни; близько 200 мільйонів християн страждають за свою віру – такі дані оприлюднив останній звіт про релігійну свободу, який представляється кожних роки католицькою організацією «Допомога Церкві в потребі».

У звіті зроблено поділ переслідувань з огляду на

віру. До першої групи входять переслідування з боку поліції, тобто держави, і до них, без сумніву, відносяться Китай, Куба, Північна Корея та В'єтнам. Друга група – це переслідування з боку сповідників інших релігій, а це, як інформує президент організації «Допомога Церкві в потребі» Пітер Сефтон Вільямс, відбувається насамперед у мусульманських країнах. Він подає приклад Саудівської Аравії,

де християни чи будь-яка інша немусульманська громада не може вільно виявляти себе і молитися публічно. Подібна ситуація є в Сомалі та Судані.

Віце-глава Конференції католицьких єпископів у Пакистані владика Йозеф Котс інформує, що ще кілька років тому ту не мордували християн за їхню віру; натомість нині вбивство на цьому тлі не є рідкістю. Влада не почувується відповідальною за ці злочини, і групи ісламських фундаменталістів фактично діють за її «тихого» дозволу. Єпископ Котс розкритикував закон у Пакистані, який за богохульство карає навіть смертю. Отож, вистачить образити коран або пророка Мухаммеда – і вже можна сподіватися найбільшої кари за такий злочин. Доказ же невинності для пересічної людини майже неможливий, оскільки вимагає

великих грошей, аби могли судитися і довести свою невинність. Уряд, правда, ще нікого не засудив за богохульство до смертної кари, але такі вироків вже були здійснювані групами ісламських фундаменталістів.

Звіт вказує на все більше обмеження релігійної свободи у світі та підкреслює, що це є результатом прогресуючої секуляризації, зокрема, у Сполучених Штатах та країнах Західної Європи, а особливо в Іспанії, де уряд планує заборонити розміщення релігійних символів у громадських місцях.

Підсумком Звіту є висновок, що від попереднього рапорту дворічної давнини релігійна свобода стала значно обмеженішою, і це право людини перебуває у великій небезпеці. Найбільшим лихом є те, що у 21-й із 194-ох названих у звіті країн релігійної свободи взагалі не існує.

Нїї аєєєнїєє зїєаї нїєє нїїаєєєє оїєєнїєєїнїєєо аїаєєїтїаєєо

Здійснивши післяобідній намаз, члени ісламського озброєного формування Аль-Шабаб зруйнували підземну християнську бібліотеку в Луук – одному з районів Сомалі, передає «International Christian Concern» (ICC). Перед зруйнуванням будівлі бойовики винесли з неї екземпляри Біблії, християнські книги, аудіо- та відеоносії, звезли все це до центру міста і публічно спалили. Хранитель бібліотеки після її зруйнування зник, і місце його знаходження не-

відоме. Водночас ісламське угруповання Аль-Шабаб відкрито заявило про свої наміри повністю знищити християнство в Сомалі.

Бібліотека знаходилася на покинутій фермі біля річки

Джуба. Переховувати Біблії та інші книги під землею – звичайна справа для сомалійських християн через регулярні переслідування з боку мусульман, бо інакше зберегти книги неможливо.

Лідер підпільної християнської церкви розповів ICC, що «ця бібліотека була одночасно своєрідним сомалійським біблійним коледжем, освітнім центром, а також найбільшою християнською бібліотекою у південному Сомалі; у ній збері-

галися якнайповніші збірки християнських книг». Він додав, що згаданий інцидент не зможе перешкодити сомалійським християнам вивчати Слово Боже.

У 2010 році в Сомалі було вбито чимало

християн. Проте, незважаючи на постійні вбивства та переслідування, в цілому за останні 15 років у цій країні спостерігається збільшення випадків навернення мусульман до християнства.

Єтєаеѐу ѐїїѐ еаѐаеїаеа Ааѐѐїа

З нагоди цьогорічних свят Різдва ватиканський держсекретар кардинал Тарчізіо Бертоне розповів про своє захоплення: він колекціонує вифлеємські шопки. У своєму апартаменті він має їх аж 54. Різдвяна шопка – це один з подарунків, які кардинал Бертоне приймає найбільш охоче.

Походять ці шопки практично зі всього світу – зі Святої Землі, Філіппін, Колумбії, Нікарагуа, Кенії, Мексики... І це далеко не всі країни. Найбільше шопок є, звичайно, з самої Італії, серед яких – і з родинної місцевості ватиканського ієрарха Романо-Канавезе (П'ємонт, що на півночі Італії).

Цьогоріч держсекретар Ватикану дозволив оглянути свою колекцію одному з журналістів «L'Osservatore Romano». Показуючи свої надбання, розповів, кардинал Бертоне признався, що шопки є для нього символом християнської традиції, а водночас і вселенськості Церкви.

Найстарша шопка в його колекції походить з IV століття. Точніше, це сучасна копія фрагменту стародавнього саркофагу, виявлено

го в одному з ватиканських некрополів. Вона представляє сцену поклоніння трьох царів. Копію виконали працівники ватиканських музеїв. Також із лабораторій музеїв походить копія шопки, виконаної в 1291 році Арнольфом ді Камбіо для базилики Матері Божої, де зберігаються реліквії справжніх ясел із Вифлеєму.

Шопки в апартаментах

держсекретаря Бертоне виконані з найрізноманітніших матеріалів. Є традиційні – з дерева чи кераміки, є й із більш цінних матеріалів – золота, срібла, слонової кістки, коштовних каменів. Для прикладу, шопка з Кенії вирізьблена з чорного ебенового дерева, а зі Святої Землі – з оливкового дерева.

Ааѐѐ ѐаеѐѐ ѐѐѐѐѐѐїѐѐаа ѐ ѐѐѐѐѐѐ

100 млн. китайців, за приблизними оцінками, сповідують християнство і є членами підпільних Церков. Хоча за статистичними даними Християнської Ради Китаю, ця цифра значно нижча – до 20 млн. Це тому, що підпільні Церкви не входять до Ради, яка є офіційно визнаним релігійним об'єднанням, оскільки, на їхню думку, співпраця з державою і можливий тиск з боку

влади порушує їхню релігійну свободу.

Однак і офіційна, і підпільні Церкви сходяться в одному – зростання кількості парафіян значно перевищує зростання числа священнослужителів чи мирян, які є головами місцевих громад. Голова Християнської Ради Гао Фенг навів невістну статистику: в його провінції на 40 тисяч християн припадає лише один священик чи пастор. Недостатня кількість богословськи освічених кліриків призводить до серйозних проблем. Так, у деяких локальних громадах християни вважають, що друге пришествя Ісуса Христа вже сталося, і на цей раз Він з'явився на світ у вигляді молододі дівчини.

1,6 млн. християнських місіонерів здійснюють разові місіонерські поїздки, а близько 450 тис. християн займаються місіонерством постійно. Ці цифри наводять американські соціологи Адріан Вулдрідж і Джон Міклетвейт у своїй роботі «Бог повертається: Як змінює світ відродження релігії». На їхню думку, зараз у світі відбувається процес підвищення зацікавленості релігійною. Насамперед це помітно на прикладі країн Африки та Латинської Аме-

рики, в той час як Європа є радше винятком. Кількість християнських місіонерів стала для авторів головним аргументом до того, щоб назвати християнство найдинамічнішою релігією світу.

400 тис. англікан, які є членами Традиційної англіканської спільноти, виявили бажання приєдинитися до Католицької Церкви. Представники Спільноти – однієї з деномінацій Англіканської Церкви, яка об'єднує віруючих більш ніж у 40 країнах, – майже два роки тому звернулися до Конгрегації Доктрини і Віри з проханням розглянути питання про можливість повного евхаристійного єдинення з Католицькою Церквою.

50 тис. католиків перестали відвідувати богослужіння в Австрії. За статистикою, у 2007 році недільні та святкові служби відвідувало приблизно 780 тисяч чоловік, а в 2008 році – 730 тисяч. Таким чином, відвідуваність католицьких богослужінь знизилася на 30%. Найбільший спад зареєстрований в австрійському містечку Лінц, де за останні два роки Католицьку Церкву покинуло близько 15 тисяч людей.

Ааѐаѐ Тааїа ѐїїїааа іѐї ѐаїѐ аѐѐѐ

Альбукерки, яка запитала свого президента під час прес-конференції, чому він християнин. Президент відповів: «Я став християнином за власним вибором».

Розповідаючи про своє дитинство, Обама зазначив, що члени його родини не були членами якоїсь конкретної Церкви. «Моя мати – одна з найрелігійніших особистостей, яких я колинебудь зустрів, але вона не росила мене в церкві». Тож християнином Обама став уже в зрілому віці.

«Що навернуло мене у християнство – це вчення Ісуса Христа, заповіді, які навчають, як потрібно жити». Серед цих заповідей – турбота про ближнього і ставлення до інших так, як би я хотів, щоб інші ставилися до мене. «Ісус Христос помер за наші гріхи, і ми всі як представники людства – грішні, порочні й постійно припус-

каємось помилок, а тому повинні бути смиренними. Ми досягаємо спасіння завдяки Божій благодаті».

На питання, як він застосовує християнські принципи у повсякденному житті, президент США відповів, що намагається побачити і молитися про те, щоб бачити «Бога в інших людях» і допомагати їм «знайти свою власну благодать». «Я думаю, що публічна робота – це одна з граней моєї християнської віри», – каже Барак Обама.

Після відповіді на запитання про свою віру Обама додав, що, як президент США, він глибоко вірить, що «одним із головних китів, на яких стоїть Америка, є її здатність сприймати людей, які сповідують будь-яку віру, а також і невірних». «Ми були засновані на свободі... свободі релігії. Так починалася ця країна. Ось чому

люди приїжджали сюди. Ми повинні постійно підтримувати цю традицію, навіть якщо іноді це змушує нас почуватися незручно».

У той же час у питанні абортів президент США вважає, що вони повинні бути «безпечними, легальними і нечастими». Рішення має приймати сім'я, жінка, але не уряд.

За матеріалами christiantoday.com

ВЕРХОВНА РАДА ЗАКРИЛА ОЧІ НА ТЕ, ЩО НА МІСЦІ ДЕСЯТИННОЇ ЦЕРКВИ УПЦ ХОЧЕ БУДУВАТИ НОВИЙ ХРАМ

Депутати Верховної Ради не підтримали запит до Президента щодо руйнації фундаменту Десятинної церкви у Києві (за запит Ярослава Кендзьора проголосувало лише 9 депутатів). У залі були присутні депутати лише провладної більшості, бо опозиція в особі БЮТ на знак протесту проти кривавого побиття своїх депутатів регіоналами залишила зал.

Як відомо, раніше археологи попередили про намір Московського Патріархату збудувати на фундаменті Десятинної церкви свій храм, а Президент Віктор Янукович підписав указ про будівництво нової церкви. І це незважаючи на те, що Десятинна церква – унікальна пам'ятка середньовічної архітектури, яка має світове значення. Вона була першим кам'яним християнським храмом на Русі.

ЯНУКОВИЧА ПРОСЯТЬ ВИЛУЧИТИ НОРМУ ПРО ОПОДАТКУВАННЯ ПОЖЕРТВ ВІРУЮЧИХ

Всеукраїнська рада Церков і релігійних організацій звернулася до Президента України Віктора Януковича з проханням внести у порядку законодавчої ініціативи на розгляд парламенту законопроект про внесення змін до Податкового кодексу, норми якого запроваджують підстави для оподаткування добровільних пожертв віруючих, що надходять до релігійних організацій.

Як повідомили УНІАН в Інституті релігійної свободи, про це йдеться у зверненні до Президента, яке було ухвалено на позачерговому засіданні Всеукраїнської ради Церков і релігійних організацій. Зокрема, Всеукраїнська рада Церков вважає за необхідне внести зміни до статті 157 Податкового кодексу та вилучити релігійні організації зі сфери дії абзацу першого п. 157.11 Податкового кодексу.

ВЕРХОВНА РАДА ВІДКЛАЛА РОЗГЛЯД ЗАКОНОПРОЄКТУ ПРО ТАЄМНИЦЮ СПОВІДІ

На засіданні 15 грудня Верховна Рада відклала розгляд законопроекту про заборону допиту як свідків священиків з приводу отриманої ними на сповіді інформації. Автор проекту закону депутат від НУ-НС Володимир Марушенко попросив розглянути законопроект на наступному пленарному тижні.

За інформацією прес-служби Верховної Ради України, у листопаді 2009 року Володимир Марушенко повторно запропонував Раді заборонити допитувати як свідків священиків з приводу отриманої ними на сповіді інформації, зареєструвавши проект закону № 5335 «Про внесення змін до Кримінально-процесуального кодексу (щодо дотримання таємниці сповіді)». Депутат зазначає, що чинний зараз кодекс передбачає, що священики можуть бути допитані як свідки у разі, якщо особа, що довірила їм ці відомості на сповіді, звільняє їх від необхідності зберігати таємницю. На думку депутата, в реальній практиці не буває випадків, коли той, хто сповідається, дозволяє священикові розголошити інформацію, а дотримання таємниці сповіді при-таманно більшості релігійних організацій.

КОЖЕН ЧЕТВЕРТИЙ НІМЕЦЬ НЕ ВІРИТЬ, ЩО ХРИСТОС – СИН БОЖИЙ

28% дорослого населення Німеччини не вірить у те, що Ісус Христос справді жив на Землі дві тисячі років тому і що Він є Сином Божим. Такі дані опитування, проведеного серед однієї тисячі дорослих німців журналом «PM перспектива».

У кожного п'ятого опитаного протестанта і у 14% опитаних католиків є сумніви в тому, що Ісус народився, як Син Божий, непорочно. Лише 36% респондентів впевнені, що Ісус ходив по землі як Син Божий, а 26% вважають, що це було цілком можливим.

Особливо скептично налаштовані молоді люди у віці від 18 до 29 років: тільки 23% опитаних юнаків та дівчат визнають божественну природу Ісуса Христа.

Однак при цьому, якщо б дати волю всім німцям, незалежно від їхнього віку, то вони б відзначали своє улюблене свято – Різдво – цілий рік, роблячи паузи лише на Великдень, футбол і літню відпустку, зовсім не замислюючись над релігійним сенсом свят.

Матеріали створені за публікаціями сайту: http://www.christiantoday.com

ГОРЕ ТОМУ, ЧЕРЕЗ КОГО ВОНИ ПРИХОДЯТЬ...

Лука 17, 1-2

«Я зрозуміла, що їм не потрібно людей, які думають; вони прагнуть оволодіти людиною», – каже учасниця одних «реколекцій»

«Ісус сказав до Своїх учнів: «Неможливо, щоб не з'явилися спокуси. Однак горе тому, через кого вони приходять. Ліпше такому було б, коли б млинове жорно прив'язано йому до шиї, і він був кинутий у море, ніж щоб він спокусив одне з цих малих».

Лука 17, 1-2

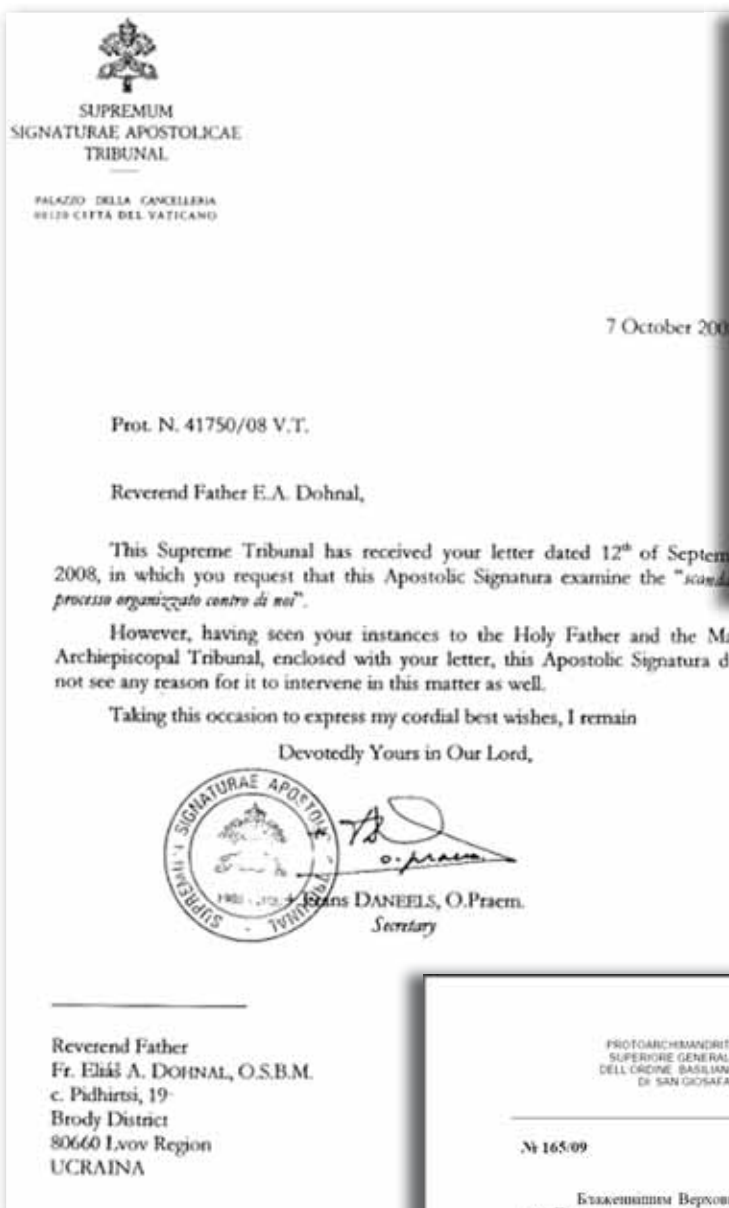
Культура сьогодення, прогрес високорозвинутих технологій та інші досягнення у всіх сферах людського буття можуть поставити людину на вершину спокусу. Як колись, так і тепер на християн чигали і продовжують чигати спокуси, які намагаються звести їх з дороги життя на дорогу смерті. Випробовується віра людей, щоб вкрати дорожню овечку з кошари добро-го пастиря.

Спокуси приходять у наше життя різними шляхами, але єдиною їх метою є відвернути нас від Бога. Ось один із таких способів, який випробувала на собі практикуючий психолог вищих навчальних закладів, педагог Марія (ім'я вигадане), яка має за плечима багатолітній досвід праці. Нещодавно вона побувала на реколекціях. Проте дні духовної віднови спричинились до того, що вона не витримала і була змушена «утікати». І ось як це було.

Я – особа віруюча, завжди мала потребу духовної обнови, а тому була не на одних реколекціях. І коли в черговий раз відчула, що потрібно відновити свої духовні сили та відпочити емоційно, якраз моя колишня студентка запропонувала поїхати на реколекції до Франківська у Тисменицю. Запрошення виявилось настільки актуальним, що я навіть не подумала відмовлятися. Пригадую лише, що коли я запитала подружку, хто проводитиме реколекції, вона відповіла, що це, мовляв, сестри-монахині, але якого саме згромадження, не могла сказати. Я сприйняла таку відповідь спокійно, бо знаю, що існує чимало монаших жіночих згромаджень і всіх їх запам'ятати інколи неможливо. Отож, я прийняла для себе принципове рішення, що «їду», але куди і до кого саме – не знала.

Зі Львова на реколекції виїхало потягом дев'ять осіб. Поряд зі мною та моєю малолітньою дочкою присіло двоє дівчат віком років десь 25, які їхали на реколекції, як виявилось, вперше. Дорога була довгою, тож я, маючи вже якийсь досвід, почала розповідати дівчатам, як саме відбуваються реколекції.

Після прибуття до Франківська частина нашої групи з декількома сестрами-монахинями, які, як виявилось, їхали разом з нами в одному потязі, сіла в автобус, а решті випало добиратися своїм ходом. Ми знали, що реколекційний дім – мета

На лист «підгорецьких отців» була надіслана відповідь, підписана секретарем найвищого трибуналу Католицької Церкви – Апостольської Сигнатури, в якому чітко висловлюється, що трибунал не знаходить ніяких причин для втручання до цієї справи. Це підтверджує, що Апостольська Столиця залишила чинними вироки трибуналів УГКЦ, винесені на I та II інстанціях процесу. Згідно кан. 1310 ККЦ, проти вироку Апостольської Сигнатури не може бути дальшої апеляції. Не дивлячись на це, «підгорецькі отці» продовжують говорити про незаконність рішень церковного трибуналу УГКЦ і корумпованість Апостольської Сигнатури.

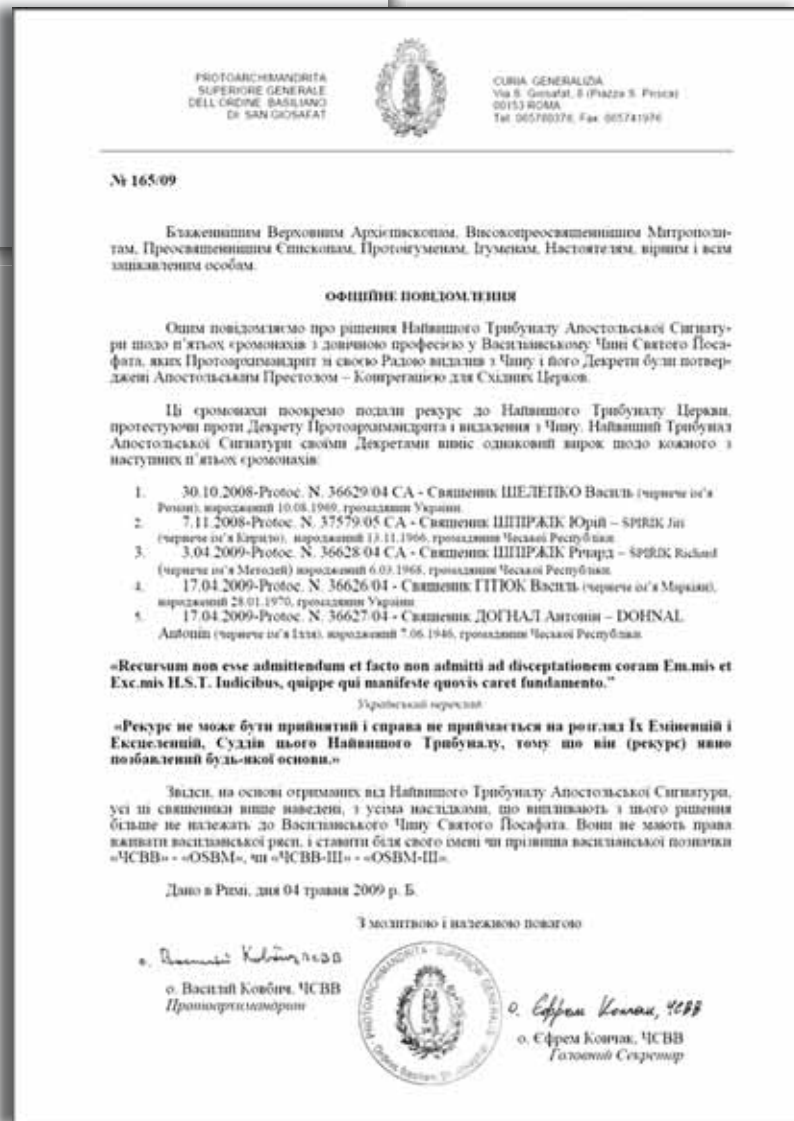
by www.kyrios.org.ua

нашої подорожі – знаходиться у Тисмениці, і, щоби не прогавити потрібну зупинку, запитали про всяк випадок у місцевих людей в автобусі, де нам потрібно зійти. Дивно, але ніхто з них нічого не чув про якийсь монастир у цій околиці.

Як би там не було, ми таки зійшли з автобуса у потрібному місці. Це виявився район з елітними новобудовами.

За потрібною адресою знаходився триповерховий будинок в приватному секторі. Заховавшись серед багатих новобудов, будівля, де ми опинились, як це не дивно, не перебувала в доглянутому стані. Нам запропонували занести свої речі всередину, після чого усіх запросили до каплиці.

Перше, що впадало у вічі у цій «каплиці», це те, що попереду замість престолу стояв невеликий столик, на якому знаходився підпертий образок з ликом Ісуса, а біля нього – невеличкі свічки. На стіні висіло три великих – важко сказати, що це – образи. Це були зображення світла і пекла, а між ними – образ Марії та Ісуса. Ці зображення викликали досить неприємні відчуття: якийсь промінь, по його периметру – воюючі ангели, море нечисті, чорти, дияволи, дракони, змії, ангели, які відбивалися від тієї нечисті... За тишку це зовсім не створювало (і, як виявилось згодом, не тільки в мене виникли такі відчуття). Далі – якісь книги з філософії, теології, знаки «інь» і «янь». Хтось із наших сказав пошепки,

що бачить на тих іконах три шестірки. Я хотіла підійти ближче і роздивитися, але, зробивши декілька кроків вперед, відкинула свій задум і відійшла.

Однією з перших речей на реколекціях була театралізована сценка притчі про блудного сина. Син перебував десь у нас за спинами, в залі, а в полі нашого зору опинився батько, який із трепетом виглядав сина. Далі ми почали співати. Зміст пісні зводився до того, що ми – брудні, і Бог наш очистить нас. «Чистий став, наче сніг, хоч мій гріх був багрянний... Ти, Господи, все

простив, хоч мій борг незрівнянний».

Після дороги ми були трохи виснажені, тож під час короткої перерви нам дали можливість покласти спати наших дітей. Ми ж знову повернулися до каплиці.

Тепер нам роздали скопійовані на принтері книжечки, з яких ми читали уривки з опису моменту воскресіння Ісуса Христа, зустрічі Його з Магдалиною тощо. Прочитавши певний уривок, кожного разу нам надавалось 15 хвилин для молитовних вправ. Перші 5 хвилин ми повинні були тримати розведе-

ні в сторону руки і наспівували на одній ноті «Єгошуа» (автентичне звучання імені «Ісус»); наступні 5 хв. ми стояли з руками, простягненими вгору, і викрикували «Ісусе, я грішниця!», а останні 5 хв. стояли вже навколішках. Все це дійство супроводжувалося монотонними фразами. Фізично це було доволі складно, але, перебуваючи у гурті і дивлячись на оточуючих, кожен намагався якось не «випадати з контексту».

Дівчата, які приїхали з нами на реколекції, були дуже здивовані усім цим і взялися розпитувати мене, для чого потрібні усі ці вправи. Чесно кажучи, я й сама відповіді не знала, але спробувала пояснити і собі, й іншим, що таким способом повинно би прищепитись людині розуміння, що для здобуття Царства Божого необхідні неабиякі зусилля. Правда, говорячи це, я сама собі не вірила. Все це було дуже складно й абсурдно, Бог чомусь «не промовляв» до мене у цьому гаморі, і взагалі я засумнівалася, чи справді все це є молитвою.

У стан депресії вводила також кімната, де відбивалися всі ці релігійні практики. На стінах не було жодної ікони, і лише в одному з кутів стояла скульптура Матері Божої, але не зовсім зрозуміла, бо була заслонена. Навіть якщо говорити про реколекційний дім загалом, то ікон там як таких не було, – були лише погано скопійовані зображення Ісуса та Марії.

Після довгих монотонних вправ нас відпустили спати, повідомивши, що завтра, мовляв, буде священик. Але ніхто не знав, коли саме він буде.

Це «завтра» була неділя, і я хотіла піти до сповіді, адже реколекції – це час, коли можна вилити перед Богом свою душу, щоб Він її оздоровив у святій

Тайні Сповіді. І тут мене наче громом вразило – сестри практично заборонили нам іти до сповіді. Вони всіляко відмовляли нас приступати до сповіді саме зараз, оскільки, мовляв, можливість зробити це буде наприкінці реколекцій. Це було образливо, адже отець сповідав приїжджих людей, а ми – ті, які прибули на реколекції, присвятили їм свій вільний час, – ми чомусь мусили чекати і приступати до святої Тайни Євхаристії в стані душевного неспокою.

В очікуванні початку Літургії ми протягом півтори години наспівували і вправлялися зі вже згаданого контемплятивного молитовника. Цікаво, що в часі очікування з нами виконували молитовні вправи нові сестри-монахині, які чомусь не знали до кінця, що робити далі. Мене, а також інших, дуже вразило, як це сестри можуть цього не знати, якщо вони повинні це практикувати.

Інша дивина полягала в тому, що сестри з нами зовсім не знайомилися. Крім цього, виявилося, що сестри спілкуються між собою іноземною мовою (мабуть, чеською), хоча до нас зверталися українською. Вперше всіх монахинь ми побачили під час Літургії – їх було дев'ять.

Священик, який служив Літургію, був українцем, оскільки за мовою не відрізнявся. Однак під час служби, благословляючи присутніх, він чомусь робив різкі рухи, хрест настільки «рубав», що я якось підсвідомо простягла руку до шиї – перевірити, чи «голова на місці».

По закінченні служби слово мав якийсь російськомовний гість. З його розповіді ми зрозумі-

який впродовж її життя стукав до її серця, звертаючись: «Хочу бути твоїм приятелем». Це було цікаво, але сценка закінчилася сумно – Іринка померла, а Ісус так і не достукався до неї.

Були ще роздуми про гріхи та кару за них. «Краще бути калікою і прийняти Бога до свого серця, аніж бути здоровою людиною, що своїми ногами йде до пекла» – і це пекло було зображене перед нами на «іконах». Саме ці «ікони» викликали неабиякі застереження – подібно до в житті я ще не зустрічала.

Молитовні вправи були незрозумілі і їх було багато. Усе це підсилювалося настановою, що ми повинні прикладати зусиль, аби увійти в Царство Боже. А коли оголошували перерву, то ніхто не знав, скільки вона триватиме і коли буде наступна.

Довге перебування великої кількості людей в одному приміщенні створювало певні незручності; більше того – дехто з нас був із дітьми. Аби трохи відітхнути, я з дочкою вийшла на подвір'я на свіже повітря. Та тут одразу ж підійшли се-

не говорилося про їжу, а власне про чай.

А ще був момент, коли хтось із присутніх при столі запитав, приглядаючись до напою, чи це трав'яний чай. У відповідь прозвучало, що «ні» – звичайний, «чорний», але насправді це було не так. Усіх це дуже насторожило, але ми промовчали, бо якийсь страх сковував нас.

У суботу ми мали ще низку розважань і розповідь про перлину, за яку треба віддати все – гроші, здоров'я, дружину, дітей – усе... Цей радикалізм нага-

дав мені діяльність деструктивних сект.

Слід також згадати, що одного вечора нам запропонували здати свої мобільні телефони, а кому, мовляв, буде потреба подзвонити, тому віддадуть. Я подумала, що не було тут ще жодного випадку, коли би під час наук дзвонив телефон, і це перешкоджало іншим. Тож чому треба здавати наші «мобільники»? Це здивувало і насторожило. Особисто я свій телефон не віддала, але всередині було трепетно, що мене можуть примусити, і я його сховала. А загалом ця настирлива «пропозиція» обурило не лише мене, але й інших, зокрема, згаданих дівчат: вони переживали, чи ті телефони їм взагалі повернуть. Я набралася відваги й наголосила, що це не може бути примусом і особисті речі мають бути при нас.

Пригадую собі ще один момент: після недільної відправи, коли ми вийшли на подвір'я, до нас підійшла з сусіднього гурту якась приїжджа жіночка і запросила заспівати з ними пісеньку. Вони взяли мою дитину в коло, мала присіла, а довкола неї ходили і співали: «А Гафіяка не хоче подарувати своє серце Ісусові». Це було образливо для мене: мою дитину принижували і тиснули на неї емоційно.

Увесь цей дискомфорт під час реколекцій став зрозумілим, коли на закінчення у молитовних проханнях прозвучав заклик

про реєстрацію «української правовірної греко-католицької церкви». Тут я нарешті збагнула: я не туди потрапила!!!

Одна з дівчат зателефонувала до Львова й отримала інформацію, що це – секта, яка утворилася зі збунтованих «підгорецьких монахів», а «контемплятивні сестри» поділяють їхні погляди.

Серед нас з'явилася паніка. Дівчата одразу почали шукати нагоди, як утекти, і навіть думали зробити це через сусідський паркан.

Я також вирішила повернутися додому, хоч до завершення реколекцій залишалося ще три дні. Та цього я би вже не витримала. Я, звичайно, зрозуміла, що ми не там, де маємо бути. Я чула про цю «правовірну церкву» ще тоді, коли спілкувалася з мітингуєчими під обласною радою людьми, які вимагали її реєстрації, а на моє запитання, для чого це, отримала для себе дивну відповідь: мовляв, із Українською Греко-Католицькою Церквою «не все є добре».

Отож, ми домовилися з дівча-

Махнувши на нас рукою, сестри на порозі зосередили свою увагу на двох дівчатках шкільного віку, настирливо закликаючи їх залишитися. Ті розгубилися, на їхніх обличчях промайнула тінь страху. Та за них відповіли ми, твердо заявивши, що вони їдуть з нами.

Дякувати Богу, усе закінчилося, але я ніколи не забуду цих «реколекцій». Я очікувала одного, а отримала зовсім інше. Я очікувала розважань, які мали би дати духовну наснагу, підтримати духовне життя, а тут я відчула, як мене принижують, заставляють думати, що я – «ніхто», остання грішниця. Та навіть навіюючи ці думки, вони не показали мені дороги до воскресіння.

Мені шкода тих людей, які знову поїдуть і братимуть участь у тих молитовних практиках, які аж ніяк не відкривають Царства Божого. Досвід підказує, що це – це одна деструктивна секта, яка прагне оволодіти віруючими людьми. Чужі особи, громадяни іншої держави, хотіли навчити мене, як я маю вірити і молитися, спонукали мене зрестися моєї Церкви. А в мене немає потреби переходити до іншої Церкви, бо я вже є в Церкві – єдиній, святій, соборній і апостольській. А вони... Господи, спаси їхні душі!

У моєму серці горить надія, що цей досвід, який я пережила і виклала тут, збереже чиясь християнську душу від «вовків в овечих шкурах». Любімо Бога, свою Церкву – і жодні пекельні ворота її не здолають.

Історія Марії показала, як наше щире бажання пізнати Бога більш глибоко може бути

міли, що чоловік був у «свідках Єгови», розійшовся з дружиною і тепер живе з іншою, з якою йде до «правовірної Церкви».

На завершення священик згадав щось про Українську Греко-Католицьку Церкву, але говорив про неї з якоюсь емоційною злобою. Після Літургії гості роз'їхалися, а отець пробув з нами іще деякий час.

Чергові науки почалися міні-виставою про Іринку та Ісуса,

стри і спробували повернути нас до приміщення. Це викликало повне незрозуміння – чому це з будинку не можна виходити на подвір'я? І все ж, оскільки дітей було п'ятеро, ми настояли на тому, щоб вони залишилися надворі.

Ще до роздумів спонукало те, що одна з сестер звернулася до нас із проханням не залишати чай, а випивати його до кінця. Було дивно, що нічого

тами, що залишаємо реколекції. А коли вже зібрались і зійшли з речами вниз, то виявилось, що ми – не єдині, кому тут, так би мовити, стало не затишно. Усім гуртом ми заявили на порозі настоятельці, що хочемо повернути свої телефони і покинути реколекції.

У перший момент нас намагалися переконати, що нам дають тут шлях до спасіння, а ми цього не хочемо прийняти. Коли ж я спробувала, цитуючи ті ж науки, які нам розповідали ті ж самі сестри, заперечити їм, вони мене просто зігнували. І тут я зрозуміла, що їм не потрібно людей, які «думают», – вони прагнуть цілком заволодіти людиною і, можливо, пізніше використати у своїх цілях. Мені ж розпізнати брехню вдалося завдяки моєму духовному життю і досвіду психолога.

використане проти нас. Цілеспрямовано «вовки в овечих шкурах» намагаються спотворити в очах віруючих християн розуміння ближнього, Церкви і навіть Бога. І це – та дійсність, про яку попереджав Христос, кажучи, що прийдуть псевдопророки і зведуть багатьох.

Як вберегти себе? Як не потрапити на гачок «правовірних» і не стати в'язнем секти? Відповіді на ці питання можна знайти у Бозі. Соборність Церкви, яка впродовж двотисячолітнього досвіду пережила не один напад єретиків, сект, утисків тоталітарних режимів, полягає в тому, що на її чолі стоїть Христос, і тому справді ворота пекельні її не подолають.

о. Павло ДРОЗДЯК, РІСУ

Ааооёёаі çапоаёа̂ адо̂:аііу̂ Ііааё̂а̂и̂е̂з̂е̂ і̂даі̂ ³; çа і̂аоі̂а̂ АЕÇ

Президент Папської академії «Pro Vita» («На захист життя») кардинал Ігнасіо Карраско де Паула розкритикував рішення Нобелівського комітету про присудження премії в області медицини за 2010 рік британському ембріологові Роберту Едвардсу, який став відомим завдяки розробці методу екстракорпорального запліднення (ЕКЗ). Ватиканський ієрарх заявив, що якщо б не було винаходу методу Едвардса, то вдалося б уникнути безлічі смертей ще на ембріональній стадії. За словами кардинала Карраско де Паула, ембріони вдається успішно перемістити до матки далеко не у всіх випадках, через що Ватикан вважає штучне запліднення «моральним злочином».

Особливість цього методу полягає в тому, що яйцеклітина жінки запліднюється спермою чоловіка поза тілом, у так званій «пробірці». Після цього запліднена яйцеклітина переноситься в матку. Перша спроба використати ЕКЗ в лікуванні безпліддя була зроблена вченим у 1975 році і закінчилася невдачею: вагітність виявилася позаматковою. Проте вже через три роки – 25 липня 1978 року – в сім'ї британців Лесли та Джона Браунів народилася дочка Луїза, яка була зачата «в пробірці». До цього мати Луїзи

протягом 9 років безуспішно лікувала-ся від безпліддя. Зараз Луїзі вже виповнилося 32 роки.

Першим «дитям із пробірки» в СРСР стала мешканка міста Красний Луч Луганської області Олена Донцова, яка народилася в клініці Наукового центру акушерства, гінекології та перинатології РАМН у 1986 році.

Методика ЕКЗ одразу ж викликала різку критику релігійних кіл, оскільки Церкву обурило втручання у процес створення людського життя. Крім того, оскільки ЕКЗ передбачає вибіркового нежиттєздатних ембріонів, лікарів звинувачують у масовому дітовбивстві.

На початках практики ЕКЗ представники наукового співтовариства висловлювали сумніви у повноцінності потомства, отриманого таким методом. Проте побоювання виявилися марними: доведено, що такі діти нічим не відрізняються від зачатих природним шляхом.

Поза тим, дослідження британського вченого стали справжнім проривом в галузі лікування безпліддя, від якого, за оцінками медиків, у світі потерпає понад 10% подружніх пар. Едвардс та його колега Патрік Стептоу розпочали працювати над технологією ЕКЗ ще у 1950-х роках.

Іо̂³о̂еі̂³ і̂і̂ае̂ ОДІ̂ а̂³аі̂ і̂ае̂у̂ро̂и̂н̂у̂ а̂а̂а̂а̂о̂е̂ ³н̂е̂аі̂ ÷а̂н̂о̂е̂і̂р̂ І̂³і̂ а̂÷:е̂і̂е̂

Низка представників правлячих у ФРН партій, зокрема, Християнсько-демократичного (ХДС) і християнсько-соціального союзу (ХСС), заявили про свою незгоду або визнали помилковим твердження федерального президента Крістіана Вульфа, який заявив напередодні, що іслам став такою ж частиною Німеччини, як християнство та юдаїзм. Про це повідомляє журнал «Spiegel» та інші німецькі ЗМІ.

Так, голова комісії бундестагу із внутрішніх справ, член ХДС Вольфганг Босбах заявив: «Хоча іслам справді став частиною німецьких реалій, Німеччина усе ще належить до юдео-християнської традиції». А відомий в країні ісламознавець Герд-Рюдігер Пуін звинуватив

президента в тому, що він видає бажане за дійсне, відзначивши водночас, що «в Корані немає жодного доброго слова стосовно «невірних»; натомість налічується близько 300 віршів, у яких їм погрожується земною і небесною карою».

Гучний резонанс викликав «жарт» виконавчого директора телерадіокомпанії MDR, вихідця з Баварії Удо Райтера, близького до ХСС. Він розмістив у Twitter'і постер, написавши: «День німецької єдності у 2030 році: федеральний президент Мухаммед Мустафа закликав мусульман поважати права німецької меншості».

Натомість представники мусульманських громад та об'єднань Німеччини сприйняли слова президента К.Вульфа як ознаку того, що мусульмани не є в країні громадянами другого сорту.

І̂даі̂ ³о̂-і̂³і̂³н̂о̂ А̂а̂н̂о̂а̂е̂³; аі̂ і̂о̂н̂о̂е̂и̂і̂ аі̂: «І̂і̂а̂а̂а̂а̂е̂о̂а̂ і̂а̂³ о̂д̂е̂н̂о̂е̂у̂і̂н̂і̂е̂³ о̂³і̂і̂і̂н̂о̂³»

Прем'єр-міністр Австралії Кевін Радд виступив з різкою критикою мусульман, що проживають у країні. Зокрема, він заявив, що мусульмани, які мають намір жити за законами шариату, зрозуміло, можуть це робити, але лише за межами Австралії. «Іммігранти, що не мають австралійського громадянства, повинні адаптуватися до ав-

стралійського суспільства, а не навпаки. Або їм тут не місце. Я вже втомився турбуватися через те, щоб, не дай Бог, ненароком не образити цих людей і їх культуру», – сказав урядовець. Кевін Радд неприємно здивував мусульман, зазначивши, що він підтримує постійне стеження спецслужб за тим, що відбувається в австралійських мечетях. «Після теракту на Балі націоналістичні настрої в Австралії посилюються. Наше суспільство – це 200 років конфліктів, завзятості і перемог мільйонів чоловіків і жінок у боротьбі за свободу. Наша офіційна мова – англійська. Не іспанська, не арабська, не китайська, не японська і жодна інша. Хочете жити в нашому суспільстві – вивчаєте англійську, – за-

явив прем'єр-міністр Австралії.

«Більшість австралійців вірять в християнського Бога. Це не релігійна дискримінація, не вплив правих, не політичний тиск. Це факт. Чоловіки і жінки створювали цю націю на основі християнської віри. Це – спосіб життя нашої країни, він прищеплюється дітям у школах. Якщо наш Бог когось ображає, нехай їдуть в інше місце. Тут – наша земля, наша країна. Якщо ви розділяєте наші цінності – ласкаво просимо. Якщо ви приїхали, щоб обурюватися, якщо вам не подобається наш прапор, якщо вам не подобається наша християнська віра, ви завжди можете скористатися базисним демократичним правом – правом виїхати звідси куди завгод-

но. Вам тут не подобається? До побачення! Ми вас сюди не кликали», – так висловився прем'єр-міністр Австралії.

Ці висловлювання не нові, але саме зараз французька преса вирішила за доречно процитувати їх із зауваженнями про те, що такий-от прем'єр-міністр дуже не завадив би і Франції.

У БОРотьБУ ВСТУПАВ БЕЗ ВАГАНЬ

Отець Микола Хмільовський

У 1937 році, після смерті о. Степана Юрика, парохом у Золочеві мав стати о. Хмільовський, але отримав від місцевих поляків стільки погроз, що митрополит Андрей Шептицький з огляду на безпеку, яка загрожувала отцю, попросив його зрестися цієї парафії. Однак отець Хмільовський і надалі залишився у Мшані. У середині 30-х років він був призначений радником Митрополичої Консистоії та членом Митрополичого Суду, а па початку 40-х років був іменованим каноніком.

З приходом у Західну Україну окупаційної радянської влади починається спочатку тихий наступ на УГКЦ, який після смерті митрополита А.Шептицького набирає шалених обертів. Новообраного митрополита Йосифа Сліпого разом з іншими ієрархами заарештовано. Починається тотальне переслідування греко-католицьких священників.

1945 р. в соборі св. Юра, в умовах суворой конспірації, відбулося засідання капітули. На ньому для керівництва Греко-Католицькою Церквою були обрані капітулярний вікарій Омелян Горчинський і три його заступники, серед яких – і канонік о. Хмільовський. Після арешту трьох перших, починаючи з 1946 р., він протягом кількох літ виконував обов'язки Глави УГКЦ.

Особа о. Хмільовського, як Глави УГКЦ, була законспірована. Про це знав далеко не кожний священник. Існував спеціальний пароль, за допомогою якого після певної перевірки він міг дізнатися про Главу УГКЦ.

Приходить березень 1946 року, а разом з ним – горезвісний Львівський собор, рішення якого про ліквідацію унії о. Хмільовський визнав недійсним. Він рішуче відкинув пропозицію голови ініціативної групи Гавриїла Костельника перейти в православ'я. Остання їхня розмова з цього приводу завершилася порадою о. Хмільовського: «Раджу Вам, отче, по забувати, що Всевишній карає відступників. Велика сила та влада його!» Слова о. Хмільовського справдилися: після проведеного т. зв. Львівського собору Г.Костельника знищили самі емгебісти.

Будучи переконаним греко-католицьким душпастирем, о. Хмільовський провадив активну працю серед духовенства, спрямовану проти возз'єднання з РПЦ. Його стараннями було повернуто кілька греко-католицьких священників, які піддалися московській пропаганді.

Зокрема, він пише листівки, спрямовані проти ініціативної групи Г.Костельника, під назвами «Людам доброї волі» («Кілька думок під розвагу») та «Голос людей з кіл, котрі живуть легально». Листівки ці були віддруковані підпільно і поширені серед духовенства. Підписав їх отець не власним прізвищем, а псевдонімом «Аксіос» (Достойний).

Отець М.Хмільовський здійснив ряд заходів, спрямованих на згуртування тих священників, які залишились вірними даній присязі. Його стараннями було налагоджено механізм діяльності УГКЦ, яка, незважаючи на важкі умови існування, продовжувала свою діяльність. За дорученням о. Хмільовського, по Галичині під виглядом заготівельників лікарських рослин їздили священники, які збирали інформацію про стан справ у Греко-Католицькій Церкві. Сам отець різко висловлювався не лише проти тих, хто перейшов у православ'я, але й проти тих греко-католицьких священників, які в цей період не проводили активного душпастирського життя.

Також отець організував фінансову і продуктову допомогу єпископам і священникам, які були вже заарештовані. Зокрема, митрополиту Й.Сліпому, єпископу М.Чарнецькому, архімандриту К.Шептицькому та іншим.

Мар'ян СЛІПАК, с. Мшана, Городоччина

(Продовження, у наступному числі "Мети")

ПАНАЦЕЯ ЧИ ШКОДА ДЛЯ ДУШІ?

Прагнучи зцілитися, християнин ніколи не повинен втрачати голову і не вдаватися до засобів, які суперечать вірі та шкодять душі

Тема «Церква і медицина» вимагала особливого співрозмовника. Це повинен був бути священик, але також і людина, яка не була б «чужою» у медицині. Тому я звернулася до о. Юрія Дорогіна ОР, який тривалий час працював лікарем швидкої допомоги.

— Сьогодні стала модною тибетська медицина, згідно з якою, усі хвороби мають початок у духовному вимірі, тобто ключовими для захворювання є гнів, заздрість, смуток. Як до такої позиції ставиться Католицька Церква?

— Давно відома народна мудрість: «Свого не знаємо, а чуже хвалимо». Кожному першокурсникові будь-якого медучилища відомий термін «психосоматика», тобто вчення про взаємозв'язок тілесного і психічного у розвитку захворювань. Не обов'язково бути медиком, аби побачити: жодна болячка не поліпшує нашого настрою. Банально звучить, але холерики і меланхоліки хворіють частіше за сангвініків. У медицині описано чимало випадків «надуманих» хвороб. Класичний приклад іронії над такими іпохондріями — оповідання Джерома К. Джерома «Троє у човні, не рахуючи собаки». Там головний герой, читаючи медичну енциклопедію, вирішує, що він смертельно хворий, причому всіма хворобами, окрімпологової гарячки. Теза про взаємозв'язок тілесних хвороб та психіки відома з часів Гіпократата без жодної «тибетської медицини». Склад характеру, темперамент і настрої людини можуть перешкоджати або сприяти захворюванню. Але визначати пряму залежність між душевним станом людини і захворюваннями, а тим більше — робити такий радикальний висновок про те, що ключовою причиною виникнення хвороб є гріхи, буде надто нерозважливо. Досить подивитися навколо, щоби знайти багато зовсім здорових — у фізичному плані — грішників. З християнського погляду можна говорити про взаємозв'язок між гріхом і хворобами в аспекті гріхопадіння. Внаслідок гріхопадіння людина позбавлена безсмертя. Тому після гріхопадіння навіть найсвятіші люди переживали страждання, хворіли та вмирили. З іншого боку, гріхи — наприклад, зловживання їжею та напоями, гнівливість, розпуста — будуть важливою частиною у розвитку відповідних хвороб. Зате людина з чистим серцем, покірна, цнотлива — захищена від багатьох нападів. Висновок напрашується сам: живіть праведно й цнотливо, і уникнете багатьох нещастя, без жодної тибетської медицини, — тим паче, що на зацікавленості нею жирує багато шарлатанів.

— Разом такою стало дуже популярним гомеопатичне лікування, яке, як кажуть, базується не так на ліках, як на якійсь енергетичній складовій. Що каже Церква?

— Людині притаманно кидатися в крайнощі і шукати панацею від усіх бід в екзотичних методиках та вченнях. Це і використовують усілякі шарлатани й провідисти. З іншого боку (і це набагато небезпечніше), у пошуках зцілення людина часто перестає критично мислити і готова прийняти на віру будь-яку нісенітницю, аби лише та обіцяла допомогу. Іноді доходить навіть до нехтування заповідями та вірою, що завдає явної шкоди душі. І тут усе зрозуміло: не можна прагнути тимчасового блага на шкоду вічному. Що ж до самої гомеопатії, то вчені до сьогодні сперечаються про принцип її дії. Одні вважають, що це — чистої води плацебо, інші говорять про енергетичну та навіть магичну складову дії таких ліків. Поглядів багато, і остаточну відповідь про користь чи шкоду гомеопатії має дати наука. Християнин же ніколи не повинен втрачати голову, прагнути зцілитися, а також не вживати засобів, що суперечать вірі та шкодять душі. Краще використовувати перевірені ліки і більше покладатися на Бога — подателя здоров'я та спасіння.

— Чимало християн вважають, що можна вилікуватися під час заступницької молитви, тобто молитви зцілення. Чи це так? Який принцип дії молитви?

— Авжеж, можна. Але молитва — це не лікарський засіб, а тому неможливо описати принцип її дії. Молитва — це звернення до Бога, а спільна молитва може дуже багато, особливо молитва святих. Зцілення ж цілковито перебуває у владі Господа Бога, і Він дає його відповідно до нашої віри та заслуг.

Один мій знайомий лікар вважає, що не варто своє здоров'я перекладати на руки лікарів, оскільки лікарі здебільшого займаються бізнесом, а не лікуванням. Дивна позиція лікаря. Навіщо ж тоді Господь їх створив? Те, що деякі з них забули про свій обов'язок, ще не заперечує цінності лікарів як таких. Хоча відомо, що лікар лікує від хвороби, а зцілення дає Бог.

— Чи має сенс невеличкова хвороба? Як її сприймати по-християнськи?

— Я вже сказав, що захворіти може будь-хто. Наше тіло матеріальне, а це означає — знищується. Святі теж хворіють. Крім того, Господь може посилати нам хвороби як покарання за гріхи, але хвороба може бути також і даром Божим. Згідно з християнським ученням, страждання посідають особливе місце у Божественному задумі про спасіння, вони є участю в Христових стражданнях і поєднанням із Жертвою відкуплення, яку Він приніс із послуху Отцеві. Тому невеличкова хвороба, якщо буде прийнята у світлі віри, може зробити стражденого співучасником діла Спасіння, а для близьких може стати школою таких чеснот, як співчуття, терпіння та милосердя.

Ірина ОСТРОВСЬКА, kairos-visnyk

Ангел Господній з'явився йому в сні і мовив: «Йосифе, сину Давида, не бійсь узяти Марію, твою жінку, бо те, що в Ній зачалось, походить від Святого Духа. Вона родить Сина, і ти даси Йому ім'я Ісус, бо Він спасе народ Свій від гріхів їхніх». А сталося все це, щоб збулось Господнє слово, сказане пророком: «Ось Діва матиме в утробі, і родить Сина, і дасть Йому ім'я Еммануїл, що значить: «З нами Бог». Прокинувшись від сну, Йосиф вчинив, як велів йому ангел Господній: прийняв свою жінку; і не пізнав її, аж поки не родила Сина, і він дав Йому ім'я Ісус.

Матей 1, 20-25

Праведний Йосиф вповні збагнув Приснодівственне Достоїнство своєї Пречистої, Преплагословенної Славної Обручниць Марії, бо «сталося все це, щоб збулось Господнє слово, сказане пророком: «Ось Діва матиме в утробі, і родить Сина, і дасть Йому ім'я Еммануїл, що значить: «З нами Бог».

Праведний Йосиф наляжав до того сонму, про який свідчить святий славний і всехвальний апостол, євангеліст і возлюблений ученик Христовий Іван Богослов: «І глянув я, і от — Агнець стоїть на горі Сіоні, і з ним сто сорок чотири тисячі, що мають ім'я його та ім'я Отця його, написано на чолах своїх. І почув я голос із неба, мов голос вод багатьох і мов голос грома великого; голос, який я почув — мов від гусларів, що гусларять на гуслах своїх. І співають пісню нову перед престолом і перед чотирма істотами і старшими. І ніхто не міг навчитися пісні, крім ста сорока чотирьох тисяч, що викуплені від землі. Це ті, що з жінками не осквернилися: дівочні ж вони. Ті, що слідуєть за Агнцем, куди б не пішов. Вони — викуплені з-поміж людей первістки Богу і Агнцю. І в устах їхніх не знайдено омани: непорочні вони» (Одкр. 14, 1-5).

Тож не випадково і не спонтанно святе премудре Боже Провидіння настановило праведного Йосифа з Давидового роду і дому Обручником та Опікуном Пречистої Приснодіви Марії та родженого з Неї Сина Божого. Також не випадково відбувся повтор такої Божої турботи про Приснодівство, про який свідчить такий же дівственник: «При хресті Ісуса стояли Його Мати,

ТАЙНА ОБОЮДНОЇ ДІВСТВЕННОСТІ

о. Богдан СМУК, парох церкви св. Софії, м. Львів

сестра Його Матері, Марія Клеопова, та Марія Магдалина. Коли Ісус побачив Матір і ученика, якого Він любив, що стояв біля неї, сказав до Матері: «Жено, ось син твій». Потім каже до ученика: «Ось Мати твоя». І від тієї хвилини ученик узав'язав її до себе» (Ів. 19, 25-27).

Пречиста ж Діва Марія ще в дитячому віці проявила ніким нестримний запал до пієтизму стосовно дівственного стану, бо в її дитячій голівонці бриніла Давидова пісня, зміст якої представляв усім співаючим побожним родинам грядучого славного Месію-Спасителя, оточеного славним ескортом Дівичтва: «... Престол Твій, Боже, повик віки; жезл

Срібний перстень не прикраша — це відзнака прихильників дуже популярного зараз на Заході молодіжного християнського руху «Silver Ring Thing». Перстень накладають молоді люди на знак постійного нагадування про обітницю дану одне одному перед Богом, як записка збереження статевої чистоти аж до вступу в шлюб. В самій лише Великобританії вже нараховується більш як 20 000 прихильників «Срібного персня».

правди — жезл Царства Твого. Ти возлюбив правду і зненавидів беззаконня. Тому помазав Тебе, Боже, Бог Твій елеєм радості більше, ніж співучасників Твоїх. Смирна, і стакти, і касія від риз Твоїх, від палат із кості слонової, з них розвеселили Тебе дочки царів у гідності Твоїй. Стала Цариця праворуч Тебе, одягнена в шати позолочені, прибрані квітисто. Слухай, Дочко, і споглянь, і нахили вухи Твоє, і забудь народ Твій і дім отця Твого. Бо забажав Цар краси Твоєї; тому що Він — Господь Твій. І поклоняться Йому дочки Тиру з дарами; перед лицем Твоїм благатимуть багаті від народу землі. Ця слава самої Дочки Царевої в Ній самій, одягнена вона в шати золоті, з торочками, прибрані квітисто. Буде приведено до Царя Діви слідом за Нею, близьких її буде при-

ведено до Тебе. Будуть приведені у веселості й радості, будуть уведені до палати Царевої. Замість отців Твоїх стали сини Твої, Ти поставиш їх начальниками по всій землі. Пом'яну ім'я Твоє у всякім роді й роді. Через те народи прославлятимуть Тебе повик і повик віки» (Пс. 45, 7-18).

Це Боже слово і стало сентенцією входження до Божого храму трирічної Діви Марії, а не внаслідок якогось дитячого капризу на кшталт змалюваного Купріним в оповіданні «Слон».

Присвячуючи Себе служінню у храмі, Пречиста Діва Марія зовсім не піарилося Своєю постановою дотримання дівичтва, оскільки була свідомо, що Богові все відомо; Вона бажала лише прислужитися тій Діві, «що має родити» (Міх. 5, 2) — «І родить Сина, і дасть Йому ім'я Еммануїл» (Іс. 7, 14). Тому Вона була заскожана під час благовіщення, коли, «ввійшовши до Неї, ангел сказав їй: «Радуйся, Благодатна, Господь з

плідною; нічого бо немає неможливого в Бога». Тоді Марія сказала: «Ось Я раба Божа: нехай зо Мною станеться по твоєму слову». І ангел відійшов від Неї» (Лк. 1, 28-38).

Видається, що Пресвята Богоматір вповні заспокоїлась, бо скрикнула: «Ось Я раба Божа: нехай зо Мною станеться по твоєму слову». Господь бо мовить словами пророка: «Думки бо Мої — не ваші думки, і дороги ваші — не Мої дороги, — слово Господнє. Бо так, як небо вище від землі, так Мої дороги вищі від доріг ваших, і думки Мої вищі від думок ваших» (Іс. 55, 8-9).

Але на обох Божих служителів-дівственників — Марію та Йосифа — чекало важке випробування. Проте воно не було якимось несподіваним, раптовим, бо проголошене було ще задовго до цієї події: «Мій сину, як приступаєш служити Господеві, приготуй свою душу на спокуси. Будь серцем праведний і постійний, а в нещасті — не бентежся. Пристань до Нього, не відступайся, щоб звеличився ти наостанку. Все прийми, що тебе лиш спіткає, і, пониженим будши, всі зміни стерпи. Бо золоту проба — вогонь, а бездоганному — горно пониження. Вір Йому, і Він за тебе заступиться; спрямай на благо свою путь і надійся на Нього» (Сир. 2, 1-6). І це випробування описане в Євангелії: «Родження Ісуса Христа сталося так. Марія, Його Мати, була заручена з Йосифом; але перед тим, як вони зійшлися, виявилося, що Вона була вагітна від Святого Духа. Йосиф, її чоловік, бувши праведний, не бажаючи її ославити, хотів тайкома її відпустити. І от, коли він це задумав, ангел Господній з'явився йому уві сні й мовив: «Йосифе, сину Давида, не бійсь узяти Марію, твою жінку, бо те, що в Ній зачалось, походить від Святого Духа. Вона родить Сина, і ти даси Йому ім'я Ісус, бо Він спасе народ Свій від гріхів їхніх». [...] Прокинувшись від сну, Йосиф вчинив, як велів йому ангел Господній: прийняв свою жінку; і не пізнав її, аж поки не родила Сина, і він дав Йому ім'я Ісус» (Мт. 1, 18, 24).

Звичайно ж, Марія, Пречиста Діва, відчувала душевну муку і сумніви Свого обручника, але, маючи досконале виховання, вірила, що це тяжке випробування вирішить сам Господь. Це бо справа Божа, і не людські втручати в одвічні Божі задуми. І так воно й сталося. Амінь.

Ἰδοὺ τὸ πνεῦμα καὶ τὸ ὕδωρ ζῶον ἵσταται

Глава Грузинської православної Церкви Католикос-Патріарх Ілія II заявив, що навчання за кордоном може піти на шкоду грузинським дітям. Це заяву багато хто сприйняв як критику на адресу прозахідного уряду Грузії.

«Грузини відправляють своїх малолітніх дітей на навчання за кордон. Таким чином людина, яка ще не окріпла в духовності, культурі, їде до зовсім чужої країни. І це дуже часто приносить шкоду дитині», – сказав Патріарх.

Як повідомляє ВВС, свою заяву Ілія II виголосив під час недільної проповіді, торкаючись проблеми еміграції населення Грузії. За його словами, майже половина грузин перебуває нині за кордоном, і немає впевненості в тому, що вони повернуться на батьківщину. Тому найвищий грузинський ієрарх намагається напоумити своїх співгромадян: «Із-за шматка хліба людина не повинна залишати Грузію, свою батьківщину. Така людина втрачає більше, ніж набуває».

З цим твердженням навряд чи схочуть погодитися молоді люди, які з тих чи інших причин опинилися в європейських країнах або за океаном. Як приклад, ВВС розповідає про студентку другого курсу магістрату в університеті Вебстер у Голландії Ганну Чичинадзе: після закінчення університету дівчина сподівається залишитися все таки на якийсь час у Європі. «Я знаю, що з такою освітою у мене є шанс знайти роботу в Грузії. І хоч, може, це прозвучить непатріотично, але я воліла б залишитися тут ще, принаймні, на декілька років», – говорить Ганна.

За словами Ганни, знання – не єдине придбання за рік, проведений у Голландії. Змінилося ставлення як до життя, так і до релігії. «Тут люди прагнуть бути лібералами, бути толерантнішими і вільнішими в думках. Я не атеїст – у Грузії я теж вела духовне життя. Але для цього потрібне середовище релігійних людей. Тут же такого немає. Ми вчимося разом з людьми з цілого світу і якщо й торкаємося теми релігії, то це – дискусії. У Грузії ми далекі від всього цього», – признається Ганна.

На думку експертів, заява Патріарха, який користується довірою в абсолютній більшості населення Грузії, навряд чи охолодить прагнення до західної освіти, яку значна частина грузин вважає основою для успішної кар'єри. «У Грузії вже створено образ молодого людини, яка отримала диплом на Заході. І цей образ є предметом наслідування. Прагнення молоді здобути освіту в Європі вже не зупинити», – вважає Емзар Дж'гереная, професор соціології державного інституту ім. Іллі Чавчавадзе.

І все ж політолог Рамаз Сакварелідзе зауважує, що заява Патріарха багато в чому відображає настрої в грузинському суспільстві. Багато хто справді побоюється втрати культурної ідентичності серед молоді Грузії на тлі широкомасштабних міграційних процесів. «Зі сторони Церкви такі побоювання стосуються релігійності тих, хто їде вчитися за кордон. Але це стосується і всієї культури загалом. Ті, хто виїжджає, можуть повернутися не лише в релігійному, але і в культурному сенсі громадянами іншої

країни, а не Грузії», – говорить Р.Сакварелідзе.

На тлі реформи системи освіти заява глави грузинської Церкви багатьма була розцінена як закид, кинутий урядові Грузії та особисто президентові М.Саакашвілі, який виступає за активне впровадження англійської мови і західної освіти в країні. Так, уже зараз близько сотні студентів із Грузії отримують державні стипендії в університетах Європи в рамках державної програми, ініційованої президентом у 2005 році. Одночасно понад тисяча англійських добровольців цього року виучуватимуть грузинських школярів англійської мови. Мета проекту, за словами М.Саакашвілі, полягає в тому, аби вже через декілька років грузинські школярі заговорили по-англійськи, тобто англійська стала їхньою другою мовою після грузинської.

Професор соціології Емзар Дж'гереная схвалює таке прагнення. За його словами, ті, хто здобув освіту на Заході, є для Грузії культурним капіталом. «Ті, хто навчається в західних університетах, можуть змінити грузинське суспільство і принести Грузії неабияку користь. Західна освіта, на мою думку, – єдина дорога для розвитку нашої країни», – говорить Дж'гереная.

Заяву Патріарха Ілії II соціолог вважає проявом ксенофобії, на яку нібито потерпає Православна Церква. «Православна Церква – і Грузинська, і Російська – бояться Заходу і вважають, що від Заходу виходить зло, яке може зруйнувати національну ідентичність», – каже Дж'гереная.

Проте, за словами політолога Рамаза Сакварелідзе, багато що залежить від того, в якому віці людина їде вчитися за кордон. Повернувшись, вона може або збагатити національну культуру, або, виявившись вирваною зі звичного середовища в ранньому віці, виявитися чужаком у власній країні. «Якщо щось «своє» вже сформоване, то людина, виїжджаючи, сприймає нове, зберігаючи свої власні цінності, і повертається вже з метою збагачення своєї культури, – говорить Сакварелідзе. – Але якщо людина повертається, і для неї цінності рідної країни вже не мають значення, то вона легко йде на руйнування цих цінностей».

Ἰδοὺ τὸ πνεῦμα καὶ τὸ ὕδωρ ζῶον ἵσταται

Китаянка Чай Лін – один з лідерів студентської маніфестації на пекинській площі Тяньаньмень – охристілася.

За словами Чай Лін, до нової віри її привело почуття нездатності щось змінити в своїй країні, де зневажаються права людини і принципи демократії. Найстрашнішим і антигуманним, на думку опозиціонерки, є закон, що забороняє сім'ям мати більше ніж одну дитину і змушує китайку робити аборти. «Це – та сама щоденна бійня на площі Тяньаньмень, навіть у сто разів страшніша. І відбу-

вається вона при денному світлі», – говорить Чай Лін. Чай Лін народилася в роки т.зв. «культурної революції» в сім'ї військових. Під час виступів 1983-го їй було 23 роки і вона навчалася на психологічному

факультеті. Єдина дівчина серед лідерів протестувальників, вона за декілька днів до закінчення демонстрації передбачила кривавий кінець демократичного руху в Китаї. Деякий час після розгону демонстрації вона переховувалася, а потім змогла втекти до Франції, звідки переїхала до США. В Америці вона закінчила Гарвард-

ський університет і разом з чоловіком-протестантом створила комп'ютерну компанію, частину прибутків від якої передає організаціям, які захищають права людини в Китаї.

У листопаді минулого року Чай Лін познайомилася з Ву Цзянь – китайською жінкою, яку змусили зробити аборт, оскільки вона завагітніла «без дозволу» урядової організації з контролю за кількістю населення. Ву Цзянь – одна з приблизно 10.000 жінок, яких власті змусили перервати вагітність лише в одному окрузі Китаю в 2005 році. За деякими даними, за останні 30 років в Китаї було зроблено до 400 млн. насильницьких абортів.

«Милість Господа настільки велика, що навіть один зі злочинців, розіп'ятих з Христом, покаювся у своїх гріхах і Христос пообіцяв взяти його з Собою до раю, – заявила Чай Лін. – Якби лідери Китаю почули і покаються, то що б вони були не скоїли у минулому, але змогли б отримати прощення і любов Господа, яку отримуємо всі ми. Який великий дар вони отримали б – свободу для самих себе і для Китаю...».

Туринська плащаниця. Нові дослідження

Серед широкої панорами наукових досліджень Туринської плащаниці особливе місце займає недавнє відкриття напису на арамейській мові, який датується епохою Ісуса. Підтвердження достовірності цього могло би внести вирішальний вклад до вирішення спірного питання щодо датування Плащаниці.

Сенсаційне відкриття французького вченого Тьєррі Кастекса породило безліч дебатів і зацікавило Барбару Фрале – фахівця з історії тамплієрів і співробітницю Ватиканських архівів. Вона пише про це у своїй книзі «Тамплієри і Христова плащаниця». Б. Фрале має намір поглибити це питання і в новій книзі, яка має з'явитися до кінця року. Як пояснила автор кореспондентові «Радіо Ватикан», на плащаниці були виявлені єврейські букви, і йдеться, ймовірно, про арамейську мову. При цьому дослідниця уточнила, що арамейські написи на тканині плащаниці виявлені не вперше: ще в 1978 році їх помітив професор латинської мови з Міланського католицького університету. У 1989-му були знайдені й інші єврейські букви – відкриття належить вченому-гебраїсту Мессіні. За його словами, ці букви склали частину фрази «Цар Юдейський» (тобто ми маємо справу з текстом звинувачення, висунутого Пилатом проти Ісуса). Напис же, виявлений недовго Тьєррі Кастексом, свідчить: «знайдений», хоча він може також означати і «бо знайдений», і «ми знайшли». Цікаво також те, що ця фраза може бути віднесена до уривка з Євангелія від Луки, де сам Лука повідомляє про звинувачення проти Ісуса, з якими той був приведений до римського правителя. Слова євангелиста звучать таким чином: «Ми знайшли, що Він розбещує народ наш і забороняє давати податки кесареві, називаючи Себе Христом-Царем».

Належить ще збагнути, яким чином цей напис з'явився на плащаниці. На думку Б. Фрале, немає сумнівів у тому, що, оскільки йдеться про звинувачену і засуджену до смерті людину, то повинні були існувати якісь свідоцтва, якісь підтвердження, прикріплені до тіла цієї людини. Треба пам'ятати, що небіжчика, обвитого, за древнім єврейським звичаєм, у саван, надалі вже неможливо було опізнати, тож написи були абсолютно необхідні для ідентифікації покійного.

Відкриття Кастекса відкриває новий етап у суперечці щодо датування плащаниці. Проблеми, пов'язані з датуванням за допомогою радіоактивного вуглецю, багатоскладові, і завдяки широкому резонансу та рекламуванню цього факту свого часу виникла величезна плутанина. Відбувалися дебати на міжнародному рівні, у кожного була своя думка. Сенсаційні книги вийшли ще до того, як було офіційно представлено результат наукових досліджень. Сама Б.Фрале вважає, що лабораторії з аналізу Туринської плащаниці застосовували методи, які, хоча й не були такими, як зараз, однак були цілком коректні. Проте проблема полягає в тому, які саме зразки були передані у ці три лабораторії, які, звичайно, не могли відмовитися від надісланих зразків і попросити інші, більш відповідні для такого роду досліджень.

Крім цього, досліджуючи старовинні документи, виявляється якась часова «діра» – близько 150 років – після зникнення плащаниці під час розграбування Константинополя в 1204 році (в період четвертого Хрестового походу) і до її появи у Франції близько 1350 року. У своїй книзі Б. Фрале висуває абсолютно конкретну тезу про те, в чітких руках знаходилася плащаниця протягом цього періоду. Як уже згадувалось, дослідниця спеціалізується на історії тамплієрів. Барбара Фрале виявила безліч слідів того, що тамплієри зберігали цей саван в період між 1260 і 1312 роком, причому ця подія призвела навіть до зміни чину їхньої Літургії. Тамплієри бачили у плащаниці свого роду прапор проти поширення ересі, і це пов'язано з написом, знайденим на полотні. Спочатку Фрале хотіла з'ясувати, чи не тамплієри були авторами напису, але коли вона почала їх досліджувати, то виявилось, що букви не мають жодного відношення до тамплієрів, оскільки вони належать до епохи, яка, як мінімум, на тисячу років передувала часу створення Ордену.

Багато вірних переконані, що Туринська плащаниця – це справді похороний саван Ісуса Христа, хоча Католицька Церква офіційно ніколи не висловлювала своєї позиції щодо її ідентичності, залишивши встановлювати походження і вік цієї плащаниці вченим. Різні дослідники приходили до різних висновків: деякі визнають, що вона може бути справжньою похоронною пеленою Ісуса, а деякі вважають її пізнішою підробкою.

Для поклоніння вірних плащаниця востаннє виставлялася в ювілейному 2000 році, після чого було здійснено її чищення і реставрацію. 26 липня архієпископ Турину кардинал Северіно Полетто приїхав до альпійського села Ле-Комб, де відпочивав Папа, і відвітував про виконані роботи та підготовку плащаниці до нової експозиції.

З нагоди Різдва Христового редакція газети «Мета» бажає своїм читачам миру, радості й Божого Благословення!

Ααά ραηòèì ³ηϋ÷í³ ì àεϋòà çàòòí³ ðíçð³çíεòè àíáðîì ³ çεì

Американські учені встановили, що вже у віці від 6 місяців діти здатні розрізнити добро і зло, пише «The Telegraph». До такого висновку дійшли дослідники з «Infant Cognition Centre» при Єльському університеті, які попросили дітей різного віку вибрати персонажі, які поведилися добре або погано. Як наслідок – у більшості своїй діти вибирали «добрих» персонажів.

Під час одного з експериментів діти від 6 місяців до року дивилися мультфільм, в якому червона кулька з очима намагається піднятися на пагорб.

У цей час жовтий квадрат допомагає їй, підштовхуючи ззаду, а зелений трикутник навпаки – намагається зіштовхнути кульку униз. Експериментатори запитали, яка з геометричних фігур сподобалася дітям найбільше, і в 80 відсотках випадків діти вибрали квадрат, який допомагав кульці піднятися на пагорб.

Під час іншого експерименту однорічні малята спостерігали, як лялька-кролик намагається вихопити м'яча в іграшкової кішки, а другий кролик навпаки – хоче їй його повернути. Маленькі глядачі вирішили покарати кролика, який погано поведився, відібравши у нього цукерки, які йому дали раніше. Деякі малята навіть дали запотилничника нечемному кроликові.

Дані проведених експериментів спростовують гіпотезу таких психологів, як Зіґмунд Фрейд, що нібито діти народжуються звичайними «аморальними тваринами» і набувають відчуття добра і зла в процесі вироблення умовного рефлексу. Професор філософії Пів Блум вважає, що в людині закладені етичні відчуття вже від самого початку життя. «Здається, якимось відчуття добра і зла знаходиться у нас у крові», – говорить він.

Θíòεáíáηíεà òáðεàà á³áì íáεεáηϋ áááæàðε Áíáá ì óæ÷εìρ

Єпископальна церква Шотландії розробила нову версію богослужбових текстів, де звернення до Бога не вказують на його статево-приналежність. Про це повідомляє «The Daily Telegraph». Крім цього, з текстів, опрацьованих церковним коміте-

том з літурґіки, вилучено також слово «людство» («mankind»), оскільки в англійській мові одним зі значень слова «людина» («man») є «мужчина». А ще, як один із варіантів закінчення церковної служби, замість речення «В ім'я Отця і Сина і Святого Духа» за-

пропоновано використувати більш нейтральне, як вважають священнослужителі, формулювання «В ім'я Творця, Спасителя і Святителя». При цьому нові літурґійні тексти не стануть обов'язковими і використовуватимуться священниками залежно від їхнього особистого світогляду.

За словами керівника комітету Даррена Макферленда, приписування Божові певної статі є спробою описати за допомогою слів те, що не піддається опису. «Ми не говоримо, що Бог не є чоловічої статі. Бог одночасно є також і жінкою», – так прокоментував нововведен-

ня шотландський пастор. У той же час противники нововведення вважають, що підставою для такої реформи було бажання дотриматися політкоректності, а це не відповідає духові біблійних текстів. Тим часом власне цитат з Біблії нововведення не торкнуться.

Про те, яку реакцію прихожан викликало нововведення, «The Daily Telegraph» не повідомляє. Кількість прихожан Шотландської єпископальної церкви оцінюється в 54 тисячі чоловік (при загальній чисельності населення країни 5 мільйонів).

товленої людини не було шоку.

Однак бюрократичні перепони можуть вставляти палиці в колеса і тим, хто з релігійних міркувань хоче прискорити поховання. Для прикладу, могили на шведських кладовищах копають не вручну, лопатами, а риють маленькими екскаваторами, і адміністрація кладовищ відводить на це як мінімум десять робочих днів.

Що ж стосується церемонії поховання, то далеко не завжди шведи вважають за краще проводити її в лютеранському храмі. З'явилися і абсолютно нейтральні приміщення, без всяких релігійних символів, де можна попрощатися з покійним, не вдаючися до релігійного ритуалу.

– розповідає працівник похоронного бюро Ерік Стрьом. За його словами, шведи, до слова, відспівують в церкві небіжчиків в закритих трунах, а росіяни – у відкритих. І якщо росіяни запрошують на відспівування своїх знайомих шведів, то їх необхідно тактовно попередити, що небіжчик лежить у відкритій труні, аби у непідго-

Α³ðàòí ρ áεϋòáì
У січні святкують ювілеї:
55-ліття священства – о. Петро Кушнерик (22.01)
30-ліття священства – о. Богдан Митів (04.01)

55-ліття уродин – о. Зіновій Сліпий (01.01)
55-ліття уродин – о. Богдан Митів (17.01)
50-ліття уродин – о. Богуслав Гункевич (26.01)
40-ліття уродин – о. Михайло Сукмановський (01.01)
35-ліття уродин – о. Степан Прихожденко (04.01)
35-ліття уродин – о. Степан Грицан (06.01)

Θοò ìòíòííϋ° íáíò°

Минулого року до складу Швейцарської гвардії було прийнято 30 рядових і один офіцер – майор Вільям Клотер, який виконуватиме обов'язки заступника командувача. З цієї нагоди до Риму прибула президент Швейцарської Конфедерації Доріс Лойтхард. Окрім церемонії присяги, вона побувала на особистому прийомі у Папи Венедикта XVI, а також провела переговори на соціально-економічні та інші теми, пов'язані, перш за все, з міжрелігійним діалогом. Папська гвардія була створена за розпорядженням Папи Юлія II, відомого покровителя мистецтв. Крім того, цей Папа вів безперервну війну протягом всього свого понтифікату (1503-1513 рр.). Потребуючи вірного йому війська, він зупинив свій вибір на швейцарцях, що служили в той час у багатьох європейських країнах і вважались кращими солдатами в Європі. 22 січня 1506 року, коли Юлій II влаштував прийом на честь перших 150 швейцарських гвардійців, вважається офіційною датою створення Швейцарської гвардії.

Швейцарським гвардійцям зобов'язаний своїм порятунком Папа Климент VII: захищаючи його 6 травня 1527 року під час захоплення та грабунку Риму військами імператора Священної Римської імперії Карла V, загинули 147 гвардійців. З тих пір на згадку про цю подію новобранці гвардії приймають присягу саме 6 травня – в день Швейцарської гвардії. Були в історії гвардії моменти, коли необхідність її існування ставилася під сумнів. На початку XIX століття Швейцарська Конфедерація заборонила найману військову службу за межами країни, а в 1970 році Папа Павло VI, прагнучи підтримати миротворчий характер Римо-Католицької Церкви, оголосив про розпуск військових підрозділів Ватикану. Нині ж її солдати-гвардійці, як записано у статуті, несуть службу «для забезпечення безпеки священної особи Папи та його резиденції».

В даний час гвардія Ватикану складається зі 110 чоловік. За традицією, в її складі можуть бути лише швейцарські громадяни. Офіційна мова гвардії – німецька. Всі гвардійці мають бути католиками, мати середню освіту і пройти обов'язкову для всіх швейцарських чоловіків чотиримісячну службу в армії. Вік новобранців – від 19 до 30 років. Мінімальний термін служби – два роки, максимальний – 20 років. Всі гвардійці повинні мати зріст не нижче 174 см, їм заборонено носити вуса, бороду і довге волосся. Крім того, у гвардію приймають лише неодружених (одружуватися вони можуть лише після спеціального дозволу, який видається тим, хто прослужив понад три роки і має звання капрала, причому їх обранці обов'язково повинні дотримуватися католицького віросповідання). Місячна платня невелика – близько 1000 євро.

Гвардійці несуть службу біля входу до Ватикану, на всіх поверхах Папського палацу, в покоях Папи і державного секретаря. Без їхньої участі не обходиться жодна урочиста Меса в соборі св. Петра, жодна аудієнція чи дипломатичний прийом. Вони одягнені в барвисту середньовічну форму (легенда каже, що ця форма пошита за ескізами Мікеланджело, але історичних свідчень цього немає). У форму входять: смугаста червоно-синьо-жовті камзоли і підхоплені під колінами штани, берет або моріон із червоним плюмажем в урочистих випадках, панцир, арбалет і шпага.

Майстерня

ПОШИТТЯ ОДЯГУ ДЛЯ СВЯЩЕННОСЛУЖИТЕЛІВ

Львів, пл.св.Юра,5, у подвір'ї архикатедрального храму св.Юра.
тел.моб. 0936689090; 0677490000

МЕТА

Свідоцтво про реєстрацію КВ 4266

Над випуском працювали:
головний редактор:
о. Іван ГАЛІМУРКА,
літературний редактор **Святослав СМУК,**
більшедредактор і технічний редактор:
Вячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

Відгуки та пропозиції надсилати на адресу:
площа св. Юра, 5, м. Львів,
Україна, 79000,
тел. (0322) 79-86-93;
тел. (032) 233-40-73;
e-mail: meta.ugcc@gmail.com
meta_ugcc@ukr.net

Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати матеріали. **За достовірність фактів відповідає автор.**
При передруку посилання на газету «МЕТА» обов'язкове.
Матеріали не рецензуються і не повертаються.
Редакція може не поділяти думку автора.
Друк: друкарня ДП МО України «Армія України»
Тираж: 6000
Замовл.